LA MAYDAY A MILÀ PÀGINA 19

La ciutat, on va nèixer la iniciativa el 2001, celebra un any més l'1 de maig de les precàries: l'EuroMayDay Parade. Una cita que reuneix milers de persones per reivindicar els seus drets socials i laborals, mentre ballen al ritme de techno, reggae...

SEXISME EN PORTADA PÀGINA 21

El dors de la princesa d'Astúries i la primera dama francesa Carla Bruni, que enfilaven juntes les escales de la Zarzuela, omplia les portades dels diaris el 28 d'abril. Palesaven allò que, segons creuen, forma part de les relacions diplomàtiques.

FRANCESCO TRENTO PÀGINA 28

Els atemptats de l'11 de setembre de 2001 i les seves incògnites van captar d'immediat l'atenció de l'italià Francesco Trento. Per això ha dirigit el documental *Zero: 11/09*. Una pel·lícula que desgrana i posa en dubte la versió oficial sobre els fets.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N137**6 de maig de 2009**

www.setmanaridirecta.info • 1,70 euros

El TSJC declara il·legal la central eòlica de Vilobí i la serra del Tallat

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 16

S'inicia una recollida de signatures per aconseguir l'enderrocament

FAIGUER

La jornada dominical al Zoo de Barcelona va ser interrompuda per la visita d'activistes contra les penes multa, que es van encadenar als recintes dels flamencs i dels tapirs.

Setmana d'accions contra els 10 dies de presó

REPORTATGE FOTOGRÀFIC: PÀGINA 14

El grup de suport a l'activista ecologista d'Esplugues de Llo-

bregat empresonat per no pagar una multa de 60 euros ha desenvolupat nombroses accions contra l'aplicació de les penes multa durant

els seus 10 dies de reclusió al centre penitenciari de Quatre Camins. Hem vist activistes penjats del pont de la B-23 i de gratacles d'Es-

plugues, encadenats a les gàbies del Zoo i encimentats a un bidó de formigó a les portes de la presó Mo-del de Barcelona.

L'1 de maig alternatiu centra les crítiques en el capitalisme

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINES 9-10

Les marxes alternatives de Barcelona i Terrassa es consoliden com a contrapunt a les rutes institucionals de delegats sindicals de CCOO i UGT.

La direcció de SEAT haurà de readmetre 130 acomiadats per l'ERO de 2005

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 17

El Casal de Joves de les Corts atura l'imminent desnonament

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 11

La dreta sobiranista evidencia un fracàs

DE DALT A BAIX • PÀGINES 3 A 5

Barri Cooperatiu: una altra economia

EXPRESSIONS • PÀGINA 22

El projecte Barri Cooperatiu és una iniciativa de la Federació

de Cooperatives de Treball de Catalunya i de La Ciutat Invisible i neix amb l'objectiu de difondre els valors del cooperativisme.

Un regidor del PP porta la bandera espanyola als casaments

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 13

. EDITORIAL

No tot serveix per la independència

Cada vegada neixen més plataformes, organitzacions i iniciatives polítiques amb un objectiu clarament independentista, encara que es maquillin amb eufemismes com el sobiranisme. Sovint es tracta de propostes que pretenen unir tots els independentistes, d'esquerres i de dretes, en pro de la causa secessionista i això és una novetat. Per primera vegada, el discurs independentista ha començat a calar fort entre la dreta que domina el país. Els que abans miraven l'independentisme a distància, com una utopia, han començat a veure que és una opció que guanya pes entre els electors i que els pot ser útil. L'independentisme català, a diferència d'altres, va sorgir de l'esquerra i les úniques opcions ideològiques que no han deixat de reivindicar-lo en pro de cap pragmatisme oportunista són les de l'esquerra revolucionària. L'esquerra independentista, que també creix i comença a infiltrar-se a les institu-

cions a través de les candidatures d'Unitat Popular, s'enfronta a una situació complexa en què el separatisme s'està fent realment transversal i fa evident el fracàs de l'autonomisme espanyol. Però, per molt secessionista que es diguin, les opcions neoliberals radicals, conservadores clàssiques i *seixanta-vuitòbiques* no poden ser aliades de l'independentisme revolucionari, que no hauria de deixar de lluitar per la sobirania total del poble català: la que el doti de la possibilitat de remoure els fonaments de la democràcia capitalista, d'establir mecanismes reals de redistribució i de dur la solidaritat i la lluita social als altres pobles. L'independentisme ha de servir per assegurar la supervivència del poble català, però no té sentit sense uns mecanismes que garanteixin la igualtat i la justícia socials. I l'única manera d'aconseguir totes dues coses és enderrocar el concepte mateix de l'Estat-nació capitalista.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Primavera gossa

Lèlia Becana
directa@setmanaridirecta.info

Sembla que, malgrat tot, algun dia arribarà la primavera o, millor encara, anirem de pet a l'estiu. Per això vull fer una crida per desfer-nos d'allò que ens sobra: roba, feina, diners, pèls a les cames, vergonya i, fins i tot, algun amor, marit o xulo del que no saps com desempallegar-te. Si amb la primavera tot floreix, no té sentit l'acumulació de béns, siguin els que siguin: ja en vindran d'altres. Sembrem i recollim, és el cicle de la vida. Gaudim, lleugeres, del que sigui i sortim de l'armari trist i gris, ara que ha d'arribar la calorera. Això em fa pensar en la mani de la tarda del Primer de Maig. Llegeixo els comentaris sobre les diverses manifestacions als fòrums virtuals i no em puc estar de fixar-me en altres aspectes menys "vilipen-

diats" habitualment: per què anem totes vestides igual, per blocs, com les criatures el dia de la comunió? Igual que no ens donen manuals per la *kale borroka* de les manifestacions tampoc ens donen cap indicació per vestir-nos. Al final, caiem en allò que volem eradicar. I tampoc es tracta d'assimilar els temes "seriosos" a una forma de vestir "seriosa", ja que els espais de lleure són plens a vessar i continuem veient la mateixa desfilada de modelets.

Alguna agosarada -i no seré jo- s'atreveria a reivindicar els lluentons i la purpurina a les assemblees?, ni que sigui per trencar la monotonia de xandalls i polars -que ja van tenir la seva època. Doncs aquesta tendència de barrejar glamur i lluita sí que té una veu que la reivindica i reinventa a cada moment: l'autora del llibre *Devenir perra*, que m'ha fet passar de la millor de les maneres possibles una

ressaca migranyosa. Pel seu llibre, desfilen una bandada de gosses -també hem d'acostumar-nos a petardejar en català: putes, traves-tis i punkis disposades a traspasar les fronteres més sagrades d'espais com el feminisme, les kafetes okupes o els bars de copes, amb els seus plantejaments de vida i la seva provocació extrema.

No existeix una única manera de lluitar, com tampoc existeix una única manera de viure o de foliar i és saludable sortir dels marges establerts. Però, ai las, quan aquests marges traspassen allò políticament correcte (com uns lluentons, una màscara o un *bollywood* el Primer de Maig), se'ns acusaria ràpidament de frívols. La pitjor de les uniformitats no està en la nostra vestimenta, sinó en la nostra manera de veure la vida.

Gràcies, Itzi, per recordar-nos que, tot i el cru hivern, no podem escapar tan fàcilment de la bandada.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem acabat de repartir els CD del número 100 a les subscriptores. La setmana passada vam fer curt i ens en van faltar alguns. És tracta d'un regal que fa la DIRECTA a totes les persones subscrietes al setmanari, que ja són gairebé mil. És un CD interactiu que recopila els primers 100 números de la DIRECTA en PDF (més els dos números zero) i que incorpora un motor de cerca molt útil que permet trobar qualsevol paraula entre tots els articles dels 100 números. Esperem que us hagi agradat -a les que ja ho heu rebut- i que us agradi -a les que encara no us ha arribat. Si alguna persona està interessada a aconseguir-lo, que es posi en contacte amb nosaltres.

D'altra banda, també hem penjat a Internet quatre vídeos del concert d'aniversari que vam fer a La Farinera. Ah! Aquí és el punt on hem d'agrair i felicitar al fantàstic equip de vídeo per la feina feta, sobretot al company Kiko de la corresponsalia del Maresme.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JUANITO AMONIAKO

la crisi aguditzada l'enginy

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló
Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La Graella | Redacció
Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tania Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
ilustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-Non Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONEXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Un dels fets que es poden constatar durant la darrera dècada és la normalització de l'independentisme. Des de l'extraparlamentarisme dels vuitanta, s'ha arribat –sense massa soroll– a l'extensió d'un projecte políticament transversal entre un percentatge significatiu de la societat. Aquest procés reflecteix els contrastos ideològics, generacionals i intel·lectuals d'una societat catalana complexa que ha col·locat els debats identitaris en primera línia.

CATALANISME • L'APROPIACIÓ DEL PROJECTE INDEPENDENTISTA PER SECTORS CONSERVADORS, EVIDENCIA EL FRACÀS AUTONOMISTA

La dreta independentista

La normalització social de l'independentisme durant els darrers quinze anys ha suposat l'emergència de sectors conservadors i neoliberals entre els partidaris del dret d'autodeterminació

Xavier Díez
redaccio@setmanaridirecta.info

Podríem definir com a *independentisme sociològic* l'assumpció de les tesis partidàries a l'exercici del dret d'autodeterminació per part d'amplis sectors que no responen a un patró regular. L'independentisme, doncs, està esdevinent una opció transversal que es reparteix per un ampli espectre sociològic i cultural i on fins i tot la llengua pot deixar de ser un element definitori. Així ho recordava, recentment, una recerca del Centre d'Estudis Sobiranes, *Suport social a la independència de Catalunya (1991-2008)*, que mostrava que un 31% dels independentistes tindrien el castellà com a llengua habitual.

L'extensió d'un fenomen social sovint comporta posar al descobert contradiccions insospitades. Tot i que, tradicionalment, l'independentisme es vinculava a les famílies polítiques de l'extrema esquerra, el fet és que els hipotètics votants que donarien suport a l'opció d'un Estat propi en un referèndum d'autodeterminació són variats i no sempre tenen denominadors comuns. De fet, una de les qüestions no resoltes –i potencialment conflictives– en el marc de l'exercici del dret d'autodeterminació és la planificació d'un projecte nacional coherent i consensuat l'endemà d'una possible emancipació.

El seu discurs és antiestatalista, paternalista i partidari de les rebaixes fiscals

El fet és que la progressiva ampliació de l'opció independentista implica una complexificació del seu discurs i, alhora, la incorporació d'elements extranacionals als projectes sobiranistes particulars. I actualment, quan es parla de la independència com una opció política més, és quan es comprova que els sectors més conservadors del país –aquells que en taxonomies tradicionals podrien classificar-se com a dretans– comencen a ocupar un terreny que fins fa poc els era aliè. En certa mesura, aquesta apropiació és responsable de la creixent consideració dels nacionalismes centrífugs com a moviments antifiscals: són sectors que emfatitzen la qüestió de la discriminació impositiva, especialment el finançament autonòmic. Una ten-

L'independentisme s'ha convertit en una opció política ideològicament transversal com demostren iniciatives com la manifestació de la plataforma deumil.cat a Brussel·les

dència que crida l'atenció de la premsa internacional, com és el cas del controvertit article aparegut a *The Economist* sobre Catalunya el mes de novembre passat.

Discurs neoliberal

En tot aquest procés –que ja no hauríem de considerar com a nacionalista, sinó com a projecte d'Estat propi–, sovint la vocació neoliberal o *neoon* d'inspiració anglosaxona –juntament amb el sentiment *seixanta-vuitfòbic* de la línia Sarkozy– s'ha escolat respecte a la retòrica esquerrana i frontpopulista que havia caracteritzat els moviments d'alliberament nacional, especialment des dels processos descolonitzadors del segle passat. I no hauríem de parlar de nacionalisme, perquè es tracta de sectors socials i ideològics que no volen construir la nació, sinó que tenen el projecte d'un Estat segons les seves conviccions. Si sovint s'ha considerat els independentistes com a utòpics, hauríem d'acceptar que molts volen aprofitar la creació d'un hipotètic Estat català per fer real la seva utopia... encara que aquesta sigui neoliberal. Això vol dir una obsessió per les rebaixes fiscals, especialment a les rendes altes

i mitjanes-altes i a les empreses, una certa mitificació de la petita i mitjana empresa –perquè la gran es desmarca d'aquest projecte– a partir del tradicional discurs del paternalisme i la pràctica de la precarietat i la contractació irregular i un cert "pensament màgic" a l'hora de creure que els problemes –sense especificar com– se solucionaran amb la independència.

Són hereus de la línia victimista de la burgesia catalana tradicional

Tot plegat, un discurs poc original que ja va detectar Joan-Lluís Marfany al seu polèmic llibre *La cultura del catalanisme* (Empúries, 1995) quan retratava el nacionalisme conservador de la Unió Catalanista de principis del XX, que creia que els antagonismes socials del país se superarien "quan tothom fora catalanista". En certa mesura, l'exercici hipotètic del dret d'autodeterminació suposaria la possibilitat

d'una transició abrupta vers un nou ordre polític on diversos sectors tractarien d'imposar la seva hegemonia d'acord amb els seus valors, tal com ha succeït amb els diversos processos d'independència. Perquè s'ha parlat molt d'independència i, en canvi, poques vegades s'esmenta el model d'Estat que adquiriria un hipotètic Estat català. Liberal anglosaxó?, centralista francès?, socialdemòcrata escandinau?, garantista alemany?

El victimisme tradicional

Aquesta nova *dreta independentista* tendeix a heretar el discurs victimista de la petita burgesia catalanista que atribueix els mals del país a una endèmica desinversió estatal. De fet, aquest fet real i constatable –la discriminació del que es considera l'*Espanya assimilada* (Països Catalans més Aragó) respecte a la foral o *autèntica*– és l'excusa que permet tapar les pròpies carències, tant històriques com actuals. Alhora, aquesta burgesia ha demostrat que no té un projecte social coherent, ja que els mateixos sectors que es queixaven dels impostos excessius i les poques inversions van acabar pressionant el Govern espanyol per possibilitar la

precarietat en l'ocupació al llarg de la dècada dels vuitanta. O, a diferència del País Basc, han optat per la contractació d'immigrants estrangers –amb els perills de desnacionalització– amb la intenció de pagar salaris més baixos i imposar condicions desagradables. O, malgrat les queixes reiterades sobre els presumptes déficits formatius del sistema educatiu, no dubten a contractar estudiants dels darrers cursos de Formació Professional, fet que impedeix que aquests completin els seus estudis i obtinguin una titulació.

En resum, la progressiva apropiació del projecte independentista per part d'aquells sectors que, si bé sentimentalment catalanistes, s'han sumat al sobiranisme, evidencia el fracàs autonomista i el xoc amb els límits imposats per l'Estat espanyol, escenificat amb el desacord final del procés estatutari entre els anys 2003 i 2006. Si bé la convergència entre els diferents corrents i sensibilitats de l'independentisme pot resultar una bona notícia, també pot representar un problema per la incompatibilitat dels seus valors respecte els interessos majoritaris de la nació.

, de dalt a baix

INDEPENDENTISME · LES TRES TRADICIONS CONSERVADORES, L'AMERICANA, LA BRITÀNICA I LA FRANCESA

Les famílies del sobiranisme de dretes

Neoliberals radicals, conservadors clàssics i 'seixanta-vuitfòbics' entre els nous partidaris de l'exercici del dret d'autodeterminació

Llibertat Granell
redaccio@setmanaridirecta.info

Entre els partidaris de la dreta independentista, trobem tres grans famílies ideològiques. La primera, més extrema i habitualment amb una formació econòmica i

experiència internacional -especialment als Estats Units o a les Illes Britàniques- podríem incloure-la en la categoria del neoliberalisme pròxim a les tesis de Hayek, Friedman i l'escola de Chicago. Serien els més radicals i, probablement, els més exòtics d'acord amb la tradició d'economis-

tes catalans, encara que no per això menys coneguts, gràcies a la seva participació als mitjans de comunicació. Els més destacats serien Xavier Sala Martín, Xavier Roig i Ramon Tremosa. La segona família estaria constituïda per conservadors tradicionals, de discurs més teòric i jurídic

que econòmic, com podria ser Alfons López Tena. Finalment, una tercera categoria la formarien els qui, a manca d'una definició satisfactòria, podríem denominar com a *seixanta-vuitfòbics*, és a dir, seguidors d'un corrent de pensament -especialment present a França- que mostraria una

reacció contra l'herència social i cultural del maig del 68 i reivindicaria un passat reinventat d'ordre social, traduït en el respecte a les jerarquies i l'elogi de la diferenciació social. Patricia Gabancho i Salvador Cardús podrien ser representats d'aquesta tendència.

XAVIER SALA MARTÍN

EL NEOLIBERALISME MÉS EXTREM

A Xavier Sala Martín (Cabrera de Mar, 1963) se li ha de reconèixer el mèrit de ser tan desacomplexat en la seva manera de vestir com de pensar i expressar-se. La seva formació com a economista i el coneixement que té del món acadèmic nord-americà (es va doctorar a Harvard i és professor a Columbia) l'han convertit en un defensor del neoliberalisme més extrem. El fet és que el seu pensament (expert en creixement econòmic) no és original, sinó que representa l'ortodòxia desreguladora que ha inspirat la política econòmica i social dels Estats Units i ha empès la superpotència a l'abisme financer. La seva novetat consisteix a fer de pont -i, per tant, de via d'influència- de les cada vegada més poderoses escoles de negocis barcelonines. La seva capacitat divulgadora i el seu independentisme confés l'han fet un personatge popular -i més ara, que ha arribat a la vicepresidència del Barça-, tot i que la seva activitat intel·lectual no va més enllà que repetir fins a la sacietat les fórmules econòmiques responsables de la crisi actual. Ni tan sols la dura i crua realitat fa que es qüestionï els seus plantejaments.

RAMON TREMOSA

EL FLAMANT CANDIDAT

El professor de teoria econòmica de la UB Ramon Tremosa (Barcelona, 1965) és un conegut especialista del dèficit fiscal i estudis de l'impacte de les infraestructures en l'ordenació geoestratègica. Segons Tremosa, flamant candidat de CiU al Parlament Europeu, l'esmentat dèficit és la pedra filosofal que explica la majoria dels problemes socials del país, juntament amb la intenció de l'"Estat profund" (els alts funcionaris estatals) de sabotar la viabilitat econòmica de Catalunya per assegurar la subjecció de les elits madrilenyes. El seu missatge apareix acuradament revestit d'una retòrica acadèmica, però coincideix amb Sala Martín en la reivindicació del *laissez-faire, laissez passer* a l'hora d'organitzar la vida social. Defensa la privatització de la vida econòmica -són seus els estudis sobre gestió de l'aeroport i les infraestructures- i l'eliminació de la intervenció dels poders públics en àmbits tan sensibles com la sanitat o l'educació. Fa poc, Tremosa va afirmar que "l'ensenyament públic no té glamour i que cal regir-lo per criteris econòmics" (*El Periódico*, 5 de febrer de 2009). Sota l'aparença d'investigador competent, hi trobem adherida la capa de prejudicis típica de les elits barcelonines que consideren necessari retallar els drets dels treballadors per forçar-los a ser més productius.

XAVIER ROIG

EL MÉS 'TEXÀ' DELS 'NEOCONS'

Les formes i el llenguatge moderat no és el fort de l'enginyer, escriptor, empresari i opinador Xavier Roig (Barcelona, 1957). De discurs directe i sense un currículum que l'avalí com a intel·lectual, és el que destil·la una major radicalitat *neocons* als seus escrits. El seu bestseller, *La dictadura de la incompetència* (La Campana, 2008), com bona part de la seva obra anterior, assimila l'estat del benestar a un règim comunista i totalitari que ofega la llibertat del país i l'autonomia de l'individu. És evident que deu més als telepredicadors nord-americans -país on manté nombrosos contactes empresarials- que a la tradició nacionalista autòctona. L'ortodòxia anglosaxona converteix Roig en el més *texà* dels catalans, en el sentit que assumeix el discurs econòmic i social de Bush i els seus assessors, fonamentat en un "conservadorisme compassiu" privat davant de qualsevol pràctica redistributiva pública. Un discurs maniqueu, on hi ha uns *bons* -que serien els empresaris, sempre disposats a "sacrificar-se pel bé del país"- i uns *dolents*: impostos, sindicalistes, entitats públiques disposades a dur a terme polítiques redistributives o, sobretot, els funcionaris -contra qui atia prejudicis ancestrals fixats en l'imaginari col·lectiu que assimilen aquesta categoria a l'alt càrrec de l'administració estatal i tributària més que al mestre, el carter o la infermera que permeten que el país mantingui una certa cohesió social.

ALFONS LÓPEZ TENA

EL MAGISTRAT CONSERVADOR

En un sentit socialment més neutre, el jurista Alfons López Tena (Sagunt, 1957) segueix la tradició constitucionalista catalana i esdevé un exponent de la situació d'esgotament de les vies legals a causa de la deslleialtat estatal respecte a Catalunya. A diferència de Roig o Sala Martín, López Tena no parla habitualment d'economia i societat, sinó que tracta de mantenir una certa neutralitat ideològica, molt de l'estil del Centre d'Estudis Sobiranistes, cofundat amb Hèctor López Bofill. Es decanta per un perfil de consens i centralitat ideològica que permet un punt de trobada entre CiU i ERC, des de la tradició dels constitucionalistes continentals -especialment francesos i alemanys- capaç d'articular una arquitectura jurídica més o menys liberal, a un hipotètic Estat emancipat. Tot i això, sol denunciar la "falsa llibertat econòmica" que representa la pertinença a l'Estat espanyol i, com Tremosa, considera que el *derin devlet* (expressió turca que serveix per definir l'Estat profund que guia la democràcia de l'Estat kemalista anatòlic) impedeix a la pràctica l'autonomia real d'una Catalunya sense cap futur en cas del manteniment de l'*statu quo*.

PATRICIA GABANCHO

L'OPINADORA EFECTISTA

La periodista i escriptora Patricia Gabancho (Buenos Aires, 1952) és una figura emergent en el món sobiranista, no tant per la consistència de la seva obra com per la seva presència als mitjans de comunicació, especialment com a tertuliana i articulista. Dotada d'una gran capacitat d'expressió, sovint els seus treballs reflecteixen aquest caràcter efectista que permet captar l'atenció als mitjans. Això comporta una certa inconsistència i contradiccions: tendeix a tractar qüestions que desconeix amb superficialitat. N'és una bona mostra el seu llibre *Apàtrides, incultes (i a vegades) analfabets* (Ara Llibres, 2008), on es deixa enlluernar fàcilment per la retòrica d'escola de negocis (excel·lència, qualitat, innovació...), pontifica a tort i a dret a partir de la reelaboració de prejudicis contra sindicats o docents i atribueix tots els mals socials als excessos de l'igualitarisme post-68. Res de nou: es tracta d'imitar el revisionisme *antiprogre* a l'estil de l'exministre d'Educació francès Luc Ferry, que busca reinventar els valors tradicionals de la família i la cultura de l'esforç per deconstruir els principis compensadors de desigualtats.

SALVADOR CARDÚS

EL PRESTIGI INTEL·LECTUAL DILAPIDAT

Amb un perfil més acadèmic, trobem Salvador Cardús (Terrassa, 1954). Sociòleg amb formació d'economista, aquest intel·lectual personifica els perills de les tertúlies. Amb una obra i una carrera professional sòlida, reflexiva i matissada, la popularitat obtinguda per la seva presència habitual als mitjans l'han fet caure en contradiccions difícils d'explicar. Emmarcat en la línia anti-68 i de reivindicació idealitzada dels vells valors tradicionals, es dedica a carregar també contra les institucions del benestar. Després d'escriure un llibre -*El desconcert de l'Educació* (La Campana, 2001)- que va sacsejar positivament l'opinió pública en un moment de conflictivitat educativa, s'abraona contra els sindicats, titlla els docents de corporativistes i acusa els estudiants que s'oposen a la mercantilització universitària del procés de Bolonya de conservadors. Tot plegat, una contradicció amb la seva trajectòria anterior que ha implicat dilapidar en poc temps el prestigi intel·lectual que posseïa. D'analista lúcida, ha passat a l'enfrontament amb el seu públic principal -ja que, en aquest país, els principals consumidors d'assaig són, precisament, les estudiant i el professorat que, per cert, també són la gent que posseeix més hàbits culturals del país.

, de dalt a baix

CATALANISME • DEBAT A QUATRE BANDES

L'esquerra independentista davant l'emergència del sobiranisme 'neocons'

Anna Gabriel (CUP):
“El discurs de la dreta no ha d'impregnar el nostre espai”**Jordi Martí (CGT):**
“El nostre enemic no són els treballadors de Valladolid, sinó els explotadors de Vic”**Josep A. Vilalta (CUP):**
“Hem de dotar de contingut social les reivindicacions sobiranistes”**Joan Sebastià Colomer (Endavant):**
“La dreta sobiranista té una visió principatina”

Quines estratègies articula l'esquerra independentista davant l'eclosió del sobiranisme de dretes? Quins discursos cavil·la per desarticlar el creixement de l'ala neoliberal de l'independentisme? La DIRECTA ha parlat amb quatre persones de diversos espectres polítics i socials sobre l'emergència del fenomen independentista conservador. Són Josep Anton Vilalta, membre del secretariat nacional de les CUP i regidor de Torà, Joan Sebastià Colomer, militant i secretari d'organització d'Endavant, Anna Gabriel, membre del col·lectiu Terra i Llibertat i regidora de la CUP de Sallent i Jordi Martí, militant de la CGT i membre del col·lectiu editor de la revista 'Catalunya'.

Roger Palà
redaccio@setmanaridirecta.info

Tradicionalment, el discurs independentista ha estat associat a l'esquerra. Però, des de fa un temps, ja no és necessàriament així. Per què creieu que el discurs de dretes o liberal ha fet forat entre els partidaris de l'autodeterminació?

JOSEP ANTON VILALTA: Jo no crec que el discurs liberal hagi fet forat entre els que ja n'eren partidaris, sinó que cada cop hi ha un percentatge més ampli de la societat del Principat que veu que, amb Espanya, no

“No és tan sols la voluntat de dibuixar un nou mapa, sinó l'impuls cap un nou model econòmic, polític i social”

anem enlloc. Potser una part d'aquest nou independentisme sociològic és ideològicament dretà, però la immensa majoria senzillament està despolititzada i, per tant, que s'acabi alineant més a la dreta o més a l'esquerra dependrà de la capacitat d'incidència de les diferents organitzacions polítiques.

ANNA GABRIEL: El que ens ha de preocupar no és l'existència en si de la dreta catalana, sinó que els seus plantejaments no impregnin el nostre espai, que aconseguim que no ens despitin les falses expectatives i no ens allunyem del que ha de ser el fonament de l'independentisme d'esquerra: que el subjecte polític és la gent, que les institucions han d'estar al servei de la justícia social i que el dret d'autodeterminació no és tan sols la voluntat de dibuixar un nou mapa, sinó l'impuls cap un nou model econòmic, polític i social.

Els ideòlegs d'aquest discurs tenen en compte el concepte de la territorialitat dels Països Catalans?

JOAN SEBASTIÀ COLOMER: La bur-

gesia barcelonina i la valenciana constitueixen una classe nacional (o regional) unificada que es mostra com a tal a Madrid? No. Per això aquesta gent que -encara que normalment no ho diu- està esperant que la burgesia ens alliberi d'Espanya, té una visió essencialment principatina.

JORDI MARTÍ: Per primer cop des dels anys seixanta del segle passat existeix un cert independentisme que renuncia a tota la nació -és a dir, als Països Catalans- i se centra en les quatre provincies de dalt. Parla de sentiments particularistes i de mantenir les estructures socials de dominació actuals i, alguns cops, es refugia en discursos etnicistes, per no dir clarament racistes.

És compatible ser independentista i ser de dretes?

AG: Bona part de les reivindicacions independentistes europees són de dretes. No hi ha res d'estrany a voler una independència política de Catalunya que no posi en joc fonaments essencials de l'Europa comunitària.

JAV: Tot depèn de què entenguem per ser independentista. Si per independentista entenem tota persona partidària de tenir un Estat propi (independentment de la forma d'aquest), és evident que sí que se'n pot ser. Si, pel contrari, entenem que perquè aquest futur Estat sigui plenament independent ha de ser lliure per decidir democràticament tots

“La burgesia barcelonina i la valenciana són una classe unificada que es mostra com a tal a Madrid? No”

els aspectes que afecten la vida de la totalitat de la gent que l'habita -entre ells l'economia i la gestió del territori-, l'independentisme només pot ser d'esquerra.

La focalització del debat sobre la sobirania al voltant del dèficit fis-

JORDI BORRAS

cal reforça la introducció del discurs independentista dretà?

JSC: Si no fóssim una nació dominada políticament, ens importaria ajudar econòmicament altres pobles? Si els destinataris d'aquests ajuts fossin els treballadors d'aquests pobles i no una burocràcia semimafiosa -que és precisament la que ens oprimeix-, ens importaria? Espanya ens roba, certament, però el problema resideix en un altre lloc: en la naturalesa de la dominació espanyola i de l'oligarquia que l'exerceix, sobre nosaltres i sobre els treballadors andalusos i castellans.

JAV: L'extensió social de la percepció de l'espòli fiscal és un dels factors que genera allò que tant preocupa Montilla -la “desafecció”- i, per tant, cal valorar-ho positivament. D'aquest espòli, se'n poden fer diverses lectures en funció de les coordenades ideològiques de cadascú. Si des de l'esquerra independentista no volem que es doni una orientació dretana al descontentament que provoca l'espòli que l'Estat espanyol du a terme als Països Catalans, no

podem deixar que la dreta en monopolitzi la denúncia. Cal remarcar les repercussions socials de l'espòli (que afecta especialment els treballadors i treballadores) i el seu origen.

JM: Com a treballadors i treballadores, el nostre principal enemic (no cal rebaixar les paraules) no són els treballadors de Valladolid, sinó els explotadors de Vic, perquè ens entenguem. És evident que no es pot admetre l'espòli a què les entitats estatals sotmeten el poble dels Països Catalans, però tampoc es pot admetre que la CECOT (la patronal terrassenca) demani l'acomodament lliure, que -per altra banda- ja existeix.

Quina actitud ha de tenir l'esquerra independentista davant de plataformes d'espectre ampli -com per exemple 10.000.cat- que anteposen el factor identitari davant de qualsevol altra consideració ideològica?

JSC: Indiferència. El nostre projecte va cap a una altra banda i el seu no va enlloc. En política, els elements

identitaris són importants en la mesura que tenen una relació amb la lluita de classes.

JM: Cap plataforma unitària està mancada de discurs ideològic. L'afirmació “no tenim ideologia i només volem la independència” ha d'anar acompanyada de les preguntes. “Voleu mantenir el sistema de classes actual?”, “Quina jornada laboral màxima proposeu per una Catalunya independent?”, “Voleu mantenir la nuclearització del país?”, “Bona part de l'educació ha de continuar en mans de l'Església?”, “Voleu mantenir la policia ultraviolenta actual?”...

AG: Cal reflexionar sobre què és el que falla en l'estratègia de l'independentisme perquè sorgeixin iniciatives aïllades i fora d'una estratègia més integral. I també ens ha de fer pensar quins són els perills que ens pot comportar l'emmirallament de la presència mediàtica d'aquestes iniciatives. Des de l'esquerra independentista, hem de continuar forjant capital humà i hem de continuar treballant, com fa temps que fan milers de militants arreu, als casals, als ateneus, als sindicats, a les candidatures i al carrer. La fortalesa política ens la donaran els fonaments que nosaltres puguem construir i no les catarsis puntuals que serveixen a interessos de partit i d'un teixit empresarial que ens és hostil.

Cal reflexionar sobre què és el que falla en l'estratègia de l'independentisme perquè sorgeixin iniciatives aïllades i fora d'una estratègia més integral

JAV: No podem ignorar els moviments que es produeixen en la societat i aïllar-nos. Això no vol dir que hagin d'haver-hi “vincles orgànics”, però sí que hem de ser presents a les mobilitzacions amb un discurs propi i dotar de contingut de classe les lluites nacionals. De la mateixa manera, hem de donar contingut nacional a mobilitzacions i lluites socials que, sovint, ignoren l'àmbit nacional català.

, impressions

Albert Sales i Campos • Membre de la Campanya Supermercats, no gràcies!
opinio@setmanaridirecta.info

Les marques blanques: una ajuda per superar la crisi?

PACO GARABATO

El conflicte d'interessos entre producció i distribució ha iniciat una nova etapa amb la crisi econòmica. Les gairebé omnipotents empreses agroalimentàries s'estan veient superades per les grans transnacionals de la distribució i la venda al detall. A mitjans de febrer, Mercadona anunciava la possible retirada de 1.200 referències de les seves prestatgeries, que s'afegirien als 900 productes ja descatalogats des del novembre de 2008, tot reduint la varietat d'oferta i limitant-la a un ventall de productes on les seves pròpies marques blanques cada cop

tenen més presència relativa. El pretext per adoptar aquesta mesura va ser el de facilitar l'accés dels consumidors i les consumidoras a productes més barats tot mantenint la qualitat.

Però les polítiques comercials de les empreses de distribució no estan pensades per beneficiar les persones consumidoras, sinó per aprofitar el context per continuar acumulant poder econòmic i polític i, òbviament, beneficis. En temps de dificultats econòmiques, les famílies redueixen les seves despeses i la demanda agregada de béns i serveis baixa, però hi ha productes bàsics que s'ofereixen

a baix cost que experimenten un creixement en les seves vendes i en substitueixen altres de més cars. En les crisis prèvies als anys noranta, el consum de carn disminuïa sensiblement mentre el consum de llegums augmentava. Ara, l'alternativa de baix cost són les marques blanques i a les llars es compren menys iogurts Danone i més iogurts Hacendado.

Aquest canvi que es fa per necessitat s'acaba consolidant en els hàbits de consum perquè, en general, les marques blanques ofereixen un producte idèntic al de les empreses productores a un preu inferior perquè, en realitat,

es tracta del mateix producte. En la majoria dels casos, l'empresa de distribució no produeix la seva pròpia marca, sinó que són els proveïdors els que venen una part o la totalitat de la seva producció etiquetada com a marca blanca. La venda dels seus productes com a marca blanca no és una estratègia gaire desitjable per les empreses productores, ja que estan rebaixant els preus i competint amb els seus propis productes, però la realitat de la distribució les obliga a acceptar el tracte. Les cadenes de distribució condicionen la presència dels productes dels proveïdors als estants i la seva visibilitat als establiments a acords relacionats amb la producció sota l'etiqueta de marca blanca (en lloc de l'etiqueta de l'empresa productora).

dors i consumidoras del 55,5% dels productes alimentaris. Durant les darreres dècades, un nombre cada cop més reduït d'empreses s'han convertit en la nostra via d'accés al consum. Això dona a aquestes empreses un enorme poder per imposar les seves condicions als consumidors i les consumidoras i a les empreses productores. I si les empreses de distribució poden imposar-se davant Unilever, Nestlé o Danone, quines possibilitats d'entrar al mercat tenen els petits productors?

La lluita contra els abusos de les transnacionals agroalimentàries no ens ha de fer qüestionar només allò que comprem, sinó també l'establiment on ho comprem. La gran distribució alimentària ha estat capaç d'imposar les seves condicions davant les empreses productores per la progressiva concentració del sector de la venda al detall. La situació oligopolística de la distribució no beneficia els consumidors i les consumidoras. Si bé és cert que les marques blanques ofereixen una alternativa de consum generalment més barata, també és cert que consoliden el poder de les empreses de distribució, les converteixen en l'únic canal d'accés als productes més bàsics i destrueixen les possibilitats de supervivència dels petits negocis de producció, distribució i venda.

Replantejar-nos on comprem és tan o més important que pensar què comprem. Ecològic o bio i de marca blanca en un súper pot semblar bo pel nostre cos i la nostra butxaca a curt termini. Però la reducció dels canals de distribució i comercialització dona a les grans empreses el poder de decidir sobre els preus, les condicions de producció i la nostra manera de consumir.

Replantejar-nos on comprem és tan o més important que pensar què comprem

Per què les transnacionals agroalimentàries accepten aquests tractes? Quan Mercadona fa fora els productes Danone de les seves prestatgeries, Danone perd l'accés a un 16% dels consumidors i les consumidoras de l'Estat espanyol. I de fet, no té un ventall d'alternatives massa ampli. A l'Estat espanyol, el 47,1% dels productes alimentaris es compren a un establiment propietat de Carrefour, Mercadona o Eroski i les cinc primeres operadores abasteixen els consumi-

M. Gabriela Serra • Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

El Centre per la Pau de Montjuïc continuarà militaritzat

Que el govern espanyol finalment decidís lliurar el Castell de Montjuïc a la ciutat de Barcelona no podia significar res més que un pas molt important per la nostra ciutadania. Perquè, a més de ser un espai militaritzat des d'antuvi, en la nostra història recent, malgrat la lenta recuperació de la memòria històrica, el castell està identificat amb els moments més durs, violents i impunes que es van donar en acabar l'ocupació franquista de les terres republicanes catalanes durant la Guerra Civil. Per tant, recuperar una infraestructura militar amb unes connotacions tan funestes per usos civils sempre ens ha de produir satisfacció.

Possiblement per això, un assolent dia de l'estiu de 2008, l'alcalde

Hereu va voler obrir les portes del castell a la ciutadania -enorgullint-se d'haver-lo recuperat- i va rebre una resposta prou massiva de participació popular. Sens dubte, la gent que hi va participar se sentia feliç de comptar amb un nou espai pacífic on poder gaudir d'activitats relacionades amb la pau i no pas amb la violència que, fins aleshores, havia caracteritzat el castell.

Han passat mesos, ha calgut posar el fil a l'agulla per cosir els acords institucionals que en aquella magna celebració ciutadana encara no existien. És així com actualment s'han aprovat -per la Comissió de Presidència de l'Ajuntament de Barcelona- els estatuts del que serà el Centre Internacional per la Pau Castell de Montjuïc. Aquests estatuts defineixen que el

Les autoritats no han cregut adient consultar les organitzacions del moviment per la pau de casa nostra

patronat de l'entitat gestora estarà integrat per una presidència -l'alcalde Hereu-, una vicepresidenta primera -Carme Chacón, ministra de Defensa- i un vicepresident segon -el senyor Montilla, president de la Generalitat. Per tant, el lliurament per part del

govern espanyol i del Ministeri de Defensa no ha estat pas *incondicional*, en el bon sentit d'orientar-lo cap a una activitat seriosament de pau, sinó que ha estat una mena de subterfugi perquè sembli que tot canvia i no canviava gens el fons de l'assumpte. Tenint en compte que les decisions s'hauran de prendre per unanimitat, no cal dir que el Ministeri de Defensa tindrà a les seves mans la capacitat de decisió.

Però hi ha més, les autoritats municipals barcelonines i governamentals catalanes i espanyoles no han cregut adient consultar les organitzacions del moviment per la pau de casa nostra ni l'Institut Català Internacional per la Pau, creat recentment. I menys encara demanar el dictamen del Consell Català de Promoció de la Pau... Per si aquest *oblit* no fos prou

esfereïdor, també han menyspreat l'opinió dels seus aliats de govern a l'Ajuntament i a la Generalitat (ICV) i no han considerat necessari mantenir el suport de l'altre soci nacional -Esquerra Republicana. Per fer-ho curt, han passat àmpliament de l'oposició majoritària (CiU) i han dedicat la seva diplomàcia política a fer un duet amb el PP de Catalunya. Síntesi: gràcies al vots del PP, el Castell de Montjuïc romandrà en mans militars amb presència i decisió. Potser encara pot reeixir el sentit comú. Com sempre, caldrà la intervenció de la societat civil. El Ministeri de Defensa és expert en defensar-se, nosaltres sabrem defensar la recuperació dels espais sense acceptar exclusions flagrants i militaritzacions encobertes?

Insubmis a les penes multa d'Esplugues i desobedient a l'especulació

opinio@setmanaridirecta.info

Arriba la primavera a les presons?

Ja fa dies que és primavera i la sang se'ns hauria d'alterar, oi? Ens enamorem amb més passió, volem gaudir del nostre cos cada dia amb menys roba, aflora l'artista que portem dins... Jo també vull prendre el sol amb absoluta llibertat, però encara hauré de passar uns dies a l'ombra de manera forçosa. La policia m'ha ficat a la presó de Quatre Camins durant 10 dies per una pena multa de 60 euros que no penso pagar -per desobediència a l'autoritat- per participar en una acció de protesta contra la destrucció de la cantonada d'Esplugues gràcies al pla Caufec.

Assumeixo el delictes d'autor intel·lectual si veniu a enderrocar els murs de Quatre Camins

Des de la presó, m'agradaria sentir un gran crit unànime al carrer amb la bandera comuna de l'abolició de les presons, la insubmissió a la repressió i la desobediència al capitalisme. Si veniu a enderrocar els seus murs amb les excavadores que fan tant mal als nostres barris i espais naturals, si cada persona porta martells i escarpes i grans malls per treure una a una les pedres d'aquest centre d'extermini i eines per desfer els filats, assumeixo el delictes d'autor intel·lectual. Els murs de les presons existeixen perquè la gent no vegi que passa allà dins i qualsevol pot ser un bon dia per mostrar la solidaritat amb els treballadors tancats per voluntat de qui manté el poder polític, econòmic i militar. Aquesta por que té el poder és la que ha endarrerit

l'ordre de cerca i captura que he patit i la mateixa que va fer prescriure sense haver passat el termini legal una altra condemna de 30 dies a presó per no mostrar la meua documentació a un mossos d'esquadra. Tenen por que la primavera se'ls giri en contra i, durant 10 dies, els llums de les ciutats s'apaguin i s'encengui el foc de la solidaritat i la ràbia.

Saps com fer que una gota d'aigua no s'assequi mai? Portant-la al mar! Fem que ningú estigui sol. No volia entrar a la presó i molt menys anar-hi pel meu propi peu, però m'agradaria acompanyar l'Amadeu Casellas -que torna a estar en vaga de fam a mort per la seva llibertat-, compartir alguna vetllada amb en Franki que cada dia dorm a la presó o conversar amb l'Enric Duran, que està silenciats a Can Brians. Per sort, amb el meu gran amic Alfonso (cas *kubotan*) i la Núria Pórtulas, que esperen judici amb possibles condemnes de presó, encara ens podem trobar de calçotada i els detinguts per la manifestació del Forat de la Vergonya no deixen de fer difusió del seu cas. La meua infinita abraçada per totes aquestes persones més o menys anònimes que pateixen les conseqüències de la seva ferma ideològica, la valentia davant la por generalitzada i la coherència en la seva vida. Amb aquests casos se'ns hauria d'alterar la sang fins que les admirables i populars insurreccions urbanes de la història quedin curtes.

La insubmissió a les penes multa

La insubmissió a les penes multa sembla que va creixent. Un grup de persones i col·lectius hem elaborat un dossier informatiu per explicar com funciona una pena multa que inclou un apartat jurídic i un altre sobre la insolvència com una mena d'immunitat a l'embargament forçós. Si voleu més informació: <http://ales-penespunyalades.blogspot.com>.

Els casos repressius que deriven en penes multa cada dia són més visibles. Comencem a veure gent que deixa de pagar multes en silenci i anuncia la seva insubmissió negant-se a pagar multes i a fer arrestos domiciliaris, tot assumint ingressos a presó. Les persones encausades pel desallotjament de La Quinqualla, per la manifestació del 12-O de 1999, per accions de solidaritat amb la lluita dels dos dies de TMB, pel sabotatge al brau d'Osborne o per substituir la bandera espanyola del Castell de Montjuïc han fet pública la seva insubmissió. I també persones que encara no tenen sentència arran de les accions per aturar el pla Caufec a Esplugues, en rebuig a l'empresonament d'en Franki i altres. En Karim de Vilanova també afronta una pena multa de 50 dies i, d'aquí poc temps, potser totes les insubmis-

ses a les penes multa ens trobarem a les presons i emularem els antimilitaristes que van posar contra les cordes el servei militar obligatori. D'això, en sap alguna cosa el David de Vilafranca que, juntament amb altres veïnes del poble, s'enfronta a penes multa per delictes electorals.

Situació a les presons

Cada dia 20 persones entren a les presons de l'Estat espanyol. Durant el que portem d'any, 1.380 persones han ingressat a les presons i ja s'arriba a un total de 74.000 persones. Aquestes dades converteixen el regne d'Espanya en l'Estat amb la taxa més alta de persones preses de tota la Unió Europea: 156 per cada 100.000 habitants. El darrer any, 298 preses han denunciat maltractaments al Síndic de Greuges i, a tot l'Estat, se sap que

almenys 110 persones han mort mentre es trobaven sota guarda de l'Estat o en el transcurs d'operacions policials. Des del gener de 2001, el nombre conegut de perso-

Comencem a veure gent que deixa de pagar multes en silenci i anuncia la seva insubmissió

nes mortes en aquestes circumstàncies arriba a 800. I mentrestant, empresaris estafadors i contaminants, polítics corruptes i prevaricadors, policies torturadors i assassins... "living la vida loca". No et bull la sang?

Enric Duran • Insubmis a la banca

opinio@setmanaridirecta.info

La presó preventiva com a arma política

Ja s'ha dit i demostrat públicament de diverses maneres que la mesura de la presó preventiva no es correspon al delictes que se m'imputa. Ni tan sols hi ha cap investigació en curs que es beneficiï del meu tancament. Al contrari, la pràctica totalitat de la informació del cas la tenen perquè jo n'he informat públicament. Inexplicablement, es basen en el risc de fuga tot i que, a través de diversos textos públics posteriors al 17 de setembre, he anat avisant que tornava per quedar-me, per donar la cara, per participar dels moviments socials, per afrontar el judici i demostrar que són realment els que ens esta-

fen, per crear debat públic sobre el creixement econòmic exponencial. Per això ja tenia programats un nombre d'actes públics i xerrades a partir del 17 de març, on fins ara no he pogut assistir (i que sortosament han cobert altres membres dels col·lectius on participo). Totes aquestes proves han estat aportades ara a l'Audiència Provincial, en un nou recurs que s'ha presentat i que s'ha de resoldre abans de mitjans de maig.

D'altra banda, també cal valorar aquesta mesura de la presó preventiva en el context de la situació penitenciària del país. Joestic ocupant una plaça a Brians 1 que

correspondria a una persona penada, mentre 4.000 persones són a fora esperant l'ordre d'ingrés a presó perquè no hi ha places per elles. Persones que cada vegada fa més anys que van cometre el delictes pel qual estan penades i que, en

La mesura de presó preventiva no es correspon al delictes que se m'imputa

molts casos, són ingressades quan ja havien refet la seva vida per si mateixes.

Aquesta situació demostra com n'és d'excepcional una mesura de presó preventiva, que s'acostuma a reservar per casos de delictes de sang i agressions on la llibertat de l'acusat posaria en perill les persones afectades. Davant d'això -i un cop les proves presentades contra el risc de fuga són conclouents-, només podem esperar la resolució favorable de l'Audiència per la meua llibertat provisional. En cas contrari, haurem de considerar de manera demostrada que estic pres per raons polítiques, a causa

del gran poder de la banca i de la covardia i la subordinació d'altres estaments del poder a actuar en conseqüència.

Si cal una forta mobilització social per alliberar-me, aquesta serà una petita part de la que cal per alliberar la natura i el nostre futur, que són presos pels interessos de la banca, de les transnacionals i de tots aquells que impedeixen el debat públic i seriós sobre el col·lapse al qual ens porta el creixement econòmic i les possibles alternatives. Defensar la meua llibertat és defensar el debat lliure sobre quin model de societat volem.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Bòria avall

Dani Cortijo. Historiador

Des de l'edat mitjana fins entrat el segle XIX fou molt comuna la pràctica de fer "passar Bòria avall" els delinqüents. Aquesta expressió barcelonina era l'equivalent de fer "passar per la vergonya" els condemnats a assots per algun delicte.

Durant aquest ritual, el reu era tret de la presó (situada a la plaça del Rei) i passejat per la ciutat amb un rètol penjat al pit que recordava el seu delicte. En alguns casos, en canvi, el condemnat duia un collar de cinta vermella on penjaven els objectes robats o les eines amb les quals havia perpetrat el crim.

Sortint de la presó per l'antic carrer de la Baixada de la Presó s'arribava al carrer de la Bòria (avui escapçat en gran part després de l'obertura de la Via Laietana el 1909) i començava l'horrible cerimònia enmig d'una munió de gent moguda, en gran part, per la morbositat. Obrint aquesta patètica *cercavila*, el nunci anava cridant a toc de trompeta el delicte pel qual s'executava aquella condemna. El seguia l'agutzil i, rere el reu, el botxí amb el fuet i els Mossos d'Esquadra. Joan de Déu Domènech fa una observació curiosa:

"De tots els integrants del cerimonial d'assotar pel carrer, la dels Mossos és l'única institució que encara perdura".

La ruta de 100 cantonades, a cadascuna de les quals es fuetjava el condemnat 100, 200 300 o fins a 500 vegades segons la pena (ja que el nombre era sempre múltiple de 100), seguia traçant un cercle pels carrers de la Barceloneta vella per la placeta d'en Marcús, Montcada, Rere Palau, Consolat, Fusteria, Ample, Regomir, Ciutat, Bisbe i plaça Nova. En arribar-hi, eren marcats a l'esquena amb un escut de la ciutat roent per restar estigmatitzats a partir d'aleshores. Tot seguit, la comitiva continuava per Corribia, Tapineria... i retornava a la presó.

Però no tothom feia aquesta ruta circular, els que eren condemnats a pena capital eren penjats al pla de les Forques, més o menys on avui s'escau el pla de Palau. Les forques encara avui es poden reconèixer en alguns gravats antics de la ciutat.

De vegades, tot i no estar condemnats a mort, alguns reus patien el següent escarment segons diu Vidal i Valenciano a la seva obra *Barcelona Vella*:

"Si'l crim en virtut del qual s'imposava la sentència era tal qu'alguns dels delinqüents hagués per ell merescut la última pena, los complices que sols s'havien fet mereixedors de la pena d'assots, en la mateixa tarde del dia en que'ls havien sofert eran conduïts per la Argenteria al lloch ahont s'aixecava el pitibul, y allí, amarrats en un dels peus de la forca, debien presenciar l'execució".

Per suposat, durant l'Antic Règim, els nobles i privilegiats no van ser mai assotats ni castigats en públic, com a molt eren desterrats a un convent o castell. En el cas de les dones, aquestes tampoc no eren assotades. Això sí, no es lliuraven pas de la "passada de la vergonya". A elles, se les passejava muntades sobre un ase o una mula. Duïen el cap immobilitzat, amb la barbeta lligada sobre una espècie de suport de la sella amb forma de mitja lluna que els impedia amagar el rostre. Eren mostrades mig nues i escabellades, amb els pits tapats per la seva pròpia cabellera i coronades amb un alt cucurull de cartró, guarnit amb papiers de coloraines i picarols.

Avui, baixant el carrer Bòria, encara ens podem imaginar la perspectiva que podia tenir un condemnat amb el carrer ple de gent amuntegada que l'escridassava mentre feia força amb els dents tot esperant les fuetjades que li esperaven tombant la placeta d'en Marcús, la següent cantonada...

. EL CIGALÓ

"Jo no vull treballar més. Prefereixo viure"

José Ángel M. R.
PRECARI

Roger Costa

Tu treballes al Zara, oi?
Sí. Bé, en realitat, treballo per al Zara. És a dir, en una subcontractada. L'empresa es diu Eurocen.

I què feu?

Ens dediquem a descarregar la roba que arriba a les botigues en camions. A la nit. Hem d'estar atents al mòbil, ja que mai sabem a quina hora arribarà el camió. Ens truquen una o dues hores abans.

Fa molts anys que hi treballes?

Doncs, la veritat és que ja deuen ser vuit o nou, no ho recordo bé.

En tots aquests anys, quants cop us han apujat el sou?

Mai. Al contrari, ens l'han baixat un parell de vegades. Fa uns anys, Zara va trencar el contracte amb Eurocen i en va signar un de nou amb Link, fi-

lial de Manpower. Ens van recontratar a tots els que vam voler, però ens van baixar el sou. Recentment, Zara ha tornat a contractar Eurocen i han tornat a fer el mateix.

Us heu queixat d'això?

No gaire. És una feina molt precària, tenim un contracte de sis hores setmanals. La majoria de gent no dura més de sis mesos. A més, sabem que l'empresa té una llarga llista de gent -especialment joves i immigrants- esperant que algú ho deixi per agafar el seu lloc.

Coneixes el cas dels muntadors dels mobles de Zara que han fet vaga?

No. Ja et dic que la consciència entre els treballadors és nul·la. La majoria de gent està de pas aquí.

I tu? Sis hores setmanals són poc, no?

No, per mi està bé. Jo no vull treballar més. Prefereixo viure.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Abolició del batxillerat nocturn?

Denisse Marcos Burgos
Barcelona

El motiu del meu escrit és la protesta per la violació del dret d'estudiar que representa la supressió del batxillerat nocturn, que estic cursant a l'IES Sant Andreu.

Volen abolir-lo perquè és un estudi dirigit a la gent que treballa i, pel que es veu, això no interessa. Aquest govern intenta privatitzar tots els estudis superiors, cosa que és un retrocés per la cultura.

Jo he hagut d'escollir el batxillerat nocturn perquè he hagut de treballar i, durant aquest període, m'ha servit molt per la meua educació i preparació: la seva supressió bloqueja que continuï amb la meua formació i impedeix el dret d'altres joves que vulguin escollir aquest mitjà.

En defensa del batxillerat nocturn

David Fernández Gàmez
Barcelona

Soc un estudiant de 2n de batxillerat nocturn de l'IES Sant Andreu i no estic d'acord amb l'eliminació d'aquests estudis, ja que atempta contra el dret a l'educació i comporta un índex de degradació social.

En el meu cas, m'afecta perquè treballo als matins i l'únic temps que tinc per formar-me és en horari de tarda. M'oposo a aquesta mesura, perquè elimina opcions de futur per als joves.

Paradoxes de l'1 de Maig

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Arran de l'1 de maig, escolto que avui dia ja no hi ha classes i, per tant, ja no hi ha lluita de classes. No sé si hi ha lluita de classes, però que hi ha classes socials ho tinc claríssim. El que passa és que, al poder econòmic, li interessa plantejar un escenari laboral format per individus aïllats i, de cap manera, per classes. Els fa pànic que els treballadors amb necessitats semblants puguin tenir sentiment de classe i s'organitzin i reivindicuin amb força des de la unió.

Paradoxalment, els mateixos que diuen que això de les classes socials està passat de moda són els que recolzen la nova llei educativa de Catalunya (LEC). Aquesta llei aposta per continuar amb dues xarxes educatives paral·leles: una de pública i una de privada-concertada, de manera que continua dedicant quantitats ingents de diners a finançar escoles privades. I dic que és paradoxal perquè la gent d'esquerra que defensa l'escola pública i demana que es retirin els concerts a les escoles privades vol que tots els infants vagin a les escoles públiques, de manera que l'escola es convertiria en una experiència interclassista, com succeeix als països nòrdics.

En canvi, els espantats per la possibilitat que es desenvolupi una lluita de classes que afecti els seus interessos i privilegis, també aposten per la doble xarxa educativa en què, implícitament, es planteja que hi hagi escoles públiques on es concentri la classe baixa i, per altra banda, escoles privades-concertades on accedeixi la classe alta i part de la classe

mitjana. D'aquesta manera, mentre busquen el privilegi dels fills de les classes altes, sense voler-ho, estan abonant una segregació que pot augmentar les possibilitats de la lluita de classes que temen i que, en realitat, seria tan sana socialment...

Sobre 'Euskadi' i els 'abertzales'

Marc Alemany Pons
Barcelona

La darrera DIRECTA que vaig llegir tenia un reportatge a les pàgines d'Expressions sobre l'Estat i el poder que exercia on es feia referència al País Basc. L'article estava força bé, però hi ha aspectes que m'agradaria comentar.

Primer, per què es parla d'Euskadi? Imagino que a la DIRECTA hi ha tot tipus de sensibilitats, però no seria més senzill parlar de País Basc? Tenim el terme en català i, a més, no entra en qüestions polítiques, ja que Euskadi només es refereix a la comunitat autònoma segons l'Estat espanyol.

Segon, l'article parlava dels *abertzales* incloent-hi el PNB? Voleu dir que el PNB és *abertzale*? Aquesta és una manera de parlar de l'esquerra independentista basca i crec que el concepte d'esquerra i independentista no inclou, sota cap concepte el PNB.

, així està el pati

400 sabotatges sota el crit de
"perdem la por" | PÀG. 10

Fa un any que van empresonar
Francesc Argemí | PÀG. 12

Alumnes de secundària ocupen
la seu d'Educació | PÀG. 13

Acció contra els militars a la
Fira Expoebre | PÀG. 16

QUECHUA

CATALUNYA • EL SECRETARI GENERAL DE LA UGT JOSEP MARIA ÀLVAREZ VA ASSEGURAR QUE MAI HAVIA VIST TANTA GENT MANIFESTANT-SE

CCOO i UGT inflen la marxa de l'1 de maig amb tots els seus delegats sindicals

Els sindicats oficials xifren el nombre d'assistents en 40.000, tot i que la quantitat real de participants no va superar les 8.600 persones. PSC i ICV també van participar del passeig matinal

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La tradicional manifestació dels sindicats oficials -CCOO i UGT- al centre de Barcelona durant el matí de l'1 de maig va evitar el fracàs gràcies a la presència massiva dels delegats i les delegades d'ambdós centrals sindicals. La protesta va aplegar un màxim de 8.600 persones segons el recompte per fileres de manifestants que va fer aquest setmanari a dos punts diferents del recorregut. La xifra oficial donada pels organitzadors inflava aquesta dada fins a 40.000 persones. La Guàrdia Urbana va oferir la dada de 9.000 participants. El passeig matinal es va iniciar a la ronda de Sant Pere, va baixar per la Via Laietana i va finalitzar a la plaça de la Catedral. Hi havia

Imatge de la capçalera de la manifestació de UGT i CCOO de l'1 de maig

El secretari d'organització del PSC, José Zaragoza, anava acompanyat de nombrosos diputats socialistes

una gran distància entre els grups de manifestants per aconseguir omplir tot el recorregut. El més significatiu de la protesta va ser la presència dels partits del Govern a la marxa. El secretari d'organització del PSC, José Zaragoza, anava acompanyat de nombrosos diputats socialistes i gran part dels membres de les direccions d'ICV i EUIA també hi eren presents.

El gruix de la protesta estava format pels delegats i les delegades a sou que aglutinen ambdues organitzacions sindicals majoritàries dins l'ampli ventall laboral sectorial de Catalunya. Es feia evident l'absència de blocs de treballadors i treballadores amb conflictes laborals oberts, com ara Nissan o SEAT. L'excepció la van protagonitzar les plantilles d'Inoxcrom i Trident, que van aprofitar l'acte per situar-se davant i darrere de la pancarta del PSC, a qui van dedicar nombroses crítiques i impropis. Representants del personal de Trident van pujar a l'escenari final de l'acte -acompanyats de timbalers-,

un cop finalitzats els discursos institucionals de Josep Maria Álvarez i Joan Carles Gallego. Tot i l'esbroncada inicial amb el servei d'ordre, es van enfilar a la tarima -sense micròfons, ja que van ser retirats amb molta rapidesa-, on van fer repicar timbals i van fer sonar xiulets.

Josep Maria Álvarez va assegurar als presents que mai no havia vist tanta gent durant una manifestació del Dia del Treball, cosa que ell podia dir en primera persona, ja que hi ha assistit ininterrompudament al llarg de les divuit últimes edicions. La distància entre les treballadores i les direccions sindicals va de-

mostrar ser tan gran que Gallego i Álvarez ni tan sols van recollir aplaudiments en finalitzar els seus discursos -on es criticava tímidament el Govern, també present a la manifestació-, tot i la potent megafonia instal·lada al llarg de la plaça de la Catedral que hi convidava insistentment. Entre el públic, també van aparèixer octavetes crítiques amb les empreses, el sindicalisme i el seguidisme que fan els treballadors de l'*statu quo* del món laboral. Entre altres coses, s'hi podia llegir: "Et pensaves que et sacrificaves per aconseguir un futur millor pels teus fills. Quin futur? Aquest?".

Marxes crítiques

A la mateixa hora, la marxa de la CGT que va sortir de la plaça de l'Àngel va aplegar prop de 400 persones i va recórrer el barri Gòtic -travessant la plaça de Sant Jaume- encapçalada per un camió-orquestra. Els músics van interpretar himnes històrics del cançoner llibertari com "A las barricadas", "Arroja la bomba" o "El paso del Ebro".

La CNT-AIT va organitzar el tradicional acte de l'Arc de Triomf -on es van aplegar més d'un centenar de militants- i la CNT desfederada va consolidar la seva presència a les Cotxeres de Sants amb parlaments, xerrades i un dinar popular.

Els actes alternatius van coincidir a assenyalar el capitalisme com a principal responsable de la situació econòmica

La Intersindical-CSC va aplegar els seus activistes al Casinet d'Hostafrancs amb un dinar popular i diversos parlaments. Tots aquests actes -a diferència del discurs oficial continuista de CCOO i UGT- van coincidir a assenyalar el capitalisme com a principal responsable de la situació de dificultats econòmiques que travessa actualment la classe treballadora arran del que s'ha convingut a anomenar *crisi*. La majoria d'aquestes organitzacions van assistir a la marxa anticapitalista unitària convocada la mateixa tarda de l'1 de maig.

, així està el pati

GIRONA • LABORAL

Dues-centes persones participen de l'1 de maig en el nou context de crisi

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Prop de dues-centes persones van participar a la mobilització de l'1 de maig convocada pels sindicats CGT, COS i IAC. Un esmorzar popular, seguit d'un acte polític on es va llegir el manifest, va precedir la manifestació que va transcórrer per la ciutat de Girona. En l'actual context de crisi econòmica, les principals reivindicacions es van centrar en l'exigència d'aturar els ERO, la necessitat del repartiment del treball i l'execució de mesures socials com l'expropiació o la nacionalització en benefici de la classe treballadora. Per altra banda, les crítiques més dures van ser per una classe política venuda a la banca i que, segons els organitzadors, ha permès "el fabulós creixement d'ahir", que no va ser altra cosa que "l'aplicació dels principis econòmics del crim organitzat: desregular, això és, eliminar les lleis que limitessin els privilegis empresarials". La jornada va acabar davant la cambra de comerç, que va ser tapiada de forma simbòlica amb caixes de cartró. Posteriorment i al pas de la marxa organitzada pels sindicats CCOO i UGT, hi va haver xulada pel paper que han jugat aquests en l'aplicació de diferents ERO a les comarques gironines.

LLEIDA • LABORAL

1 de maig roig i negre a ponent

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Que la crisi la paguin els rics!*, la CGT i la CNT van convocar la manifestació de l'1 de maig a Lleida de manera unitària, amb la participació d'organitzacions de l'esquerra revolucionària i independentista i associacions d'immigrants. Va sortir a les 12 del migdia de la plaça del treball, va passar pel centre financer i cor econòmic de la rambla de Ferran i va acabar amb els parlaments a les escales de la cèntrica plaça Sant Joan, on hi van assistir prop de 100 persones.

Durant el trajecte de la marxa, es van dur a terme accions que senyalaven amb uns punts negres els veritables culpables de la situació de crisi econòmica que estan suportant les treballadores dins el sistema capitalista: els bancs, les caixes, les ETT, la patronal, etc. Els eslògans més repetits feien crides a la lluita i contra la crisi i convidaven a no fer ni un pas enrere per no perdre més drets socials ni laborals. També es va cridar a favor de l'autogestió i ocupació d'empreses.

CATALUNYA • EL MAYDAY APLEGA PROP DE 600 PERSONES A TERRASSA

L'1 de maig alternatiu denuncia que el capitalisme és el pilar de la 'crisi'

Performance davant de l'hotel de la Rambla del Raval, a Barcelona.

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Des de l'any 1999, la jornada de lluita de les treballadores té una cita reivindicativa diferenciada que aplega les noves realitats socials precaritzades: immigrants sense papers, joves i dones explotades, gent exclosa, prostitutes, treballadores en lluita, col·lectius i sindicats de base, anarquistes, okupes i independentistes d'esquerres.

A Barcelona, la convocatòria va ser a la tarda ienguany es va convocar sota el lema unitari *Capitalisme és crisi*. La protesta va reunir més de 3.000 persones i va recórrer el barri de Sant Antoni fins arribar a la rambla del Raval. La marxa va arrencar amb el desplegament d'u-

na gran pancarta contra les penes multa que ocupava tota l'amplada de la ronda de Sant Antoni. Una performance vistosa tancava la manifestació. Es tractava d'una vintena

Terrassa: "una expressió pública dels invisibles de la ciutat"

de persones -pertinentment disfressades- que arrossegaven la figura del que s'havia d'interpretar com un símil de la imatge sagrada que es llueix a les processons de

Capçalera de la marxa del MayDay alternatiu a Terrassa

Setmana Santa. En aquesta ocasió, però, es venerava Sant Euro, com a representació del diner. Un gran euro de cartró pedra va ser arrossegat durant tot el trajecte i finalment va ser cremat a la rambla del Raval, davant l'hotel del carrer Robadors. La lectura del manifest final de l'acte es va centrar en l'exigència de nou punts: un salari i una pensió mínimes de 1.200 euros, una jornada laboral de 35 hores, la prohibició dels paradisos fiscals, el lloguer social dels habitatges buits, la nacionalització dels beneficis de la banca, l'aturada de les privatitzacions dels serveis públics, la prohibició dels acomiadaments, la igualtat de drets per tothom i el tancament dels centres d'internament d'estrangers. També es va fer una crida a potenciar el treball cooperatiu, el consum

responsable i les finances ètiques, unes realitats socials existents "que potencien una societat basada en valors alternatius al capitalisme".

A Terrassa, sota el lema *No pagarem aquesta crisi*, es va desenvolupar la marxa del MayDay alternatiu. S'hi van reunir prop de 600 persones. Les organitzadores ho van definir com una expressió pública dels invisibles de la ciutat: ofegats per la hipoteca, venedors de top manta, estudiants descontents, migrants, precàries, gais i lesbianes, joves i vells i treballadors culturals. La manifestació es va aturar davant l'ajuntament, on va reafirmar davant del govern municipal que no acceptaran cap retall de drets ni llibertats a la ciutat i encara menys en temps de crisi.

CATALUNYA • MÉS DE 400 CAIXERS, BOICOTEJATS I 16 SUPERMERCATS, SEGELLATS

Setmana de sabotatges a immobiliàries i caixers sota el lema 'perdem la por'

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Perdem la por, no passem per l'anella és la frase amb què s'han signat les accions contra caixers, immobiliàries i empreses de treball temporal durant la setmana del 24 d'abril a l'1 de maig a la ciutat de Barcelona. Segons els manifestos penjats a la web d'Indymedia, les accions pretenen "assenyalar els culpables de la crisi" i animen la ciutadania al boicot i la desobediència a aquestes entitats "responsables de la nostra misèria".

La nit del 24 al 25 d'abril es van sabotejar 400 caixers automàtics als barris de Sants, Gràcia, Poble Nou, Clot i Ciutat Vella. L'acció va consistir a col·locar adhesius a les pantalles on posava: "Caixer fora de servei. No disposem de crèdit en efectiu. Disculpin les molèsties". Dos dies després, durant la matinal del dia 27, una sucursal de l'empresa de treball temporal Adecco si-

tuada al barri de Sant Gervasi va ser atacada amb pintura i amb pedres, fet que va provocar estralls a l'entrada de l'oficina. La nit del 29, una oficina de Manpower, un caixer de la Caixa i una oficina de la Seguretat Social a Gràcia van córrer la mateixa sort. El mateix dia, al barri del Clot, durant el matí, uns desconeguts van atacar amb bombetes de pintura l'aparador de la immobiliària Tecnocasa. A través d'un manifest, van remarcar que la seva acció diària era: "per reafirmar-nos en la legitimitat dels nostres mitjans davant l'especulació i el capitalisme". A Sants, el dijous 30 d'abril les entrades de 16 supermercats del barri van aparèixer segellades i amb les pintades "culpables de la crisi". També s'hi havien deixat adhesius explicatius que exposaven el perquè de la clausura.

Segons un manifest adjuntat durant una de les accions, aquesta campanya vol ser una eina de "comunicació social i acció directa per de-

Imatge d'un establiment immobiliari sabotejat

nunciar els que, generant la crisi financera mundial, estan provocant una forta crisi social". L'objectiu dels supermercats, tal com diu el comunicat, vol destapar la monopolització del mercat alimentari per part de les grans superfícies, denunciar

la pressió de preus a la baixa que aquestes imposen als productors, tot destruint -de retruc- la producció local i sostenible. És per això que al final del comunicat s'afirma: "Acabem amb el seu circ i els pallsos que el defensen".

, així està el pati

BARCELONA • ELS MOSSOS DIUEN QUE LA INTERVENCIÓ QUEDA ATURADA PER ORDRE DEL JUTGE

Resistència espectacular contra un desallotjament a Les Corts

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La data assenyalada per desallotjar el Casal Popular de les Corts -okupat des de fa més de dos anys per l'Assemblea de Joves del barri- estava fixada el dia 30 d'abril. Les membres del col·lectiu van passar la nit dins l'immoble amenaçat, que forma part de la Colònia Castells, un antiga colònia obrera que el veïnat reclama com a patrimoni històric de la ciutat. Durant les llargues hores d'espera, van preparar un dispositiu de resistència digne de les millors escenes de la pel·lícula *Solo en casa*, on un nen prepara una sèrie de trampes a casa seva per aturar uns lladres força barroers. En aquesta ocasió no eren lladres, sinó policies, els que volien penetrar per la força al Casal. Per tant, els mecanismes per impedir la seva entrada havien de ser més elaborats que un cubell de pintura que et cau a sobre en obrir la porta. I se'n van sortir amb enginy. Portes i finestres barrades, un jove penjat de la façana de l'edifici veí, cinc persones encadenades a diferents punts del pati que dona al carrer Entença, tres més embidonades al mateix indret -una noia amb el braç completament introduït al terra del pati mitjançant un tub cobert de ciment. I el plat fort de l'acció, un noi i una noia penjats d'un cable tensor que creuava el carrer Entença a quatre metres d'alçada. Un d'ells es trobava suspès al bell mig de la transitada via, fet que va obligar els Mossos d'Esquadra a tallar la circulació fins ben entrada la tarda.

Es pengen d'un cable tensor que creua el carrer Entença a quatre metres d'alçada

Poc després de fer-se pública l'acció, cap a les 7 del matí, es va convocar una concentració davant les portes del Casal, que va ser encerclada durant dues hores per agents de la Brigada Mòbil. Els seus participants van ser identificats.

Una resolució judicial estranya

Encara que tot estava preparat per un desallotjament més que probable, un cop van acabar de treure el noi que penjava sobre el carrer Entença, tres agents dels Mossos d'Esquadra acompanyats del sotscomissari del cos a Les Corts van comunicar als okupes que la intervenció quedava aturada per ordre del jutge responsable del cas. Segons els agents, un recurs interposat per l'edifici adjacent al del Casal Popular -un negoci d'importació i exportació de cotxes de luxe sospitats amb seu a Romania- ha aturat el desnonament de les dues finques, que consten al mateix su-

mari judicial. La primera reacció dels okupants va ser de sorpresa i incredulitat davant les afirmacions dels Mossos d'Esquadra, que van aparèixer poc després amb un document on s'especificava que existeix un procés de negociació obert entre la part denunciada i la denunciada i que, per aquest motiu, el desnonament quedava anul·lat. Tot i que, una estona després, la intenció expressada dels agents era procedir a la intervenció policial, aquests van acabar marxant un cop van haver despenjat el cable tensor que els va permetre reobrir el trànsit. Abans, però, van declarar als joves que la seva feina allà ja havia acabat i que, en cas que necessitessin ajuda per desencadenar i desembidonar els seus companys, truquessin als bombers. Laura Rodríguez, membre de l'Assemblea de Joves de Les Corts, afirma que els Mossos van desistir de desallotjar-los aquell dia en vista

ALBERT GARCIA

Imatges dels activistes resistint-se al desallotjament dels mossos

de les accions i de la concentració i no pas per un requeriment judicial, però són conscients que tard o d'hora tornaran. "Ara el Casal està obert

de nou i la intenció és tornar a la normalitat, però ja ens han avisat que dimecres rebrem una nova data de desallotjament".

DISCRIMINACIÓ • ACCIÓ

TMB aplicarà mesures en el cas de Joan Pujades

Francesc Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

La setmana passada informàvem del cas de discriminació que viu diàriament Joan Pujades al metro de Barcelona per part dels serveis de seguretat privada. Joan, estudiant d'història i veí de Sants, viu afectat per la síndrome de Tourette, un trastorn neurològic que provoca tics vocals i motors de forma involuntària. A causa de la ignorància de molts vigilants i passatgers que no coneixen la malaltia ni els seus símptomes, Joan no ha pogut accedir als vagons del metro diverses vegades.

Després que, el 29 d'abril, Joan Pujades engegés una campanya de signatures i fes una denúncia pública del cas, Josep Garganté -com a membre de la CGT- i Erena de Santiago -en representació de la Fundació Tourette- es van reunir amb Raquel Díaz i Raül Casas, responsables del servei d'Acció Social de TMB, per acordar unes primeres mesures. Primer, l'empresa va deixar clar que els

Per la ignorància de molts vigilants i passatgers que no coneixen la malaltia, Joan no ha pogut accedir als vagons del metro diverses vegades

vigilants no són personal de TMB, sinó que estan subcontractats i es van comprometre a difondre una nota interna als guardes de seguretat del metro que, en teoria, restaran avisats del problema de Pujades. Erena de Santiago espera que es compleixi el compromís de l'empresa metropolitana, ja que segons l'experiència recollida en casos similars -com el de Renfe- aquestes iniciatives, després, no s'apliquen. Per la seva banda, Garganté ha informat que els vigilants solen rotar en els seus llocs de treball i que aquest fet dificulta que la informació sigui eficaç. En aquest sentit, la Fundació Tourette distribuirà un document informatiu sobre el trastorn al personal de TMB i als membres de seguretat.

Mentre es gestiona la solució d'informar el personal treballador del metro, Joan ha viscut un altre episodi de discriminació, aquesta vegada a la línia 60 dels autobusos de Barcelona. Com a servei social, TMB ha assegurat que oferirà tots els canals de què disposa (televisió dins el metro, butlletes, etc.) per informar, en aquest cas a la societat, sobre aquest trastorn que afecta l'1% de la població mundial.

, així està el pati

LLENGUA • NECROLÒGICA

L'activista cultural Mavi Dolz mor als 47 anys, víctima d'un tumor cerebral

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'adéu a Mavi Dolz, activista cultural valenciana i professora de català, va reunir el diumenge 3 de maig al Tanatori de Sant Gervasi -Barcelona- prop de 400 familiars i amics després de la seva mort sobtada a causa d'un càncer. Amb només 47 anys, el traspàs de Mavi Dolz, aquest 1 de maig, va deixar orfes familiars, companys d'universitat i centenars d'alumnes. L'acte de comiat va servir, entre altres coses, per reivindicar la seva batalla quotidiana -des de la societat civil, però també des de la universitat- a favor de l'esquerra i l'independentisme. "El seu compromís amb els oprimits continua viu en tots nosaltres", va resumir el seu amic i company de la Facultat de Periodisme de la UAB, el professor Xavier Giró.

D'esperit lliure, reivindicativa per vocació i de seny propositiu per necessitat, l'energia de Mavi Dolz va transformar-se en el motor creador, durant els últims vint anys, d'una desena de projectes per la llengua, la cultura i la justícia social. Llicenciada en Filologia i especialista en català, actualment era cap de l'Àrea de la Llengua de l'Institut Ramon Llull. Malgrat algunes crítiques, Dolz considerava fonamental la seva feina de pressió dins de l'àmbit universitari i institucional i, per això, havia acceptat els càrrecs de Delegada del Rector pels Estudiants a la UAB i el de vicerectora d'Afers Culturals de Multilingüisme de la UOC.

Mavi era motor creador d'una desena de projectes per la llengua

La filòloga Mavi Dolz es va endinsar a fons en la investigació i en la crítica als discursos dominants dels mitjans de comunicació de masses i, per això, l'any 2001 va ser una de les fundadores de l'Observatori sobre la Cobertura dels Conflictes (OCC). També va pertànyer al Grup de Periodistes Ramon Barnils. Exercint de valenciana, va ser una de les promotores de l'Espai País Valencià i s'havia convertit de facto en una de les representants a Barcelona d'Acció Cultural del País Valencià.

El director de Vilaweb, Vicent Partal, company de batalles de la comunitat valenciana de Catalunya, va reivindicar el seu paper decisiu, d'una banda, "empenyent des del Lluïl l'ensenyament del català i ensenyant generacions senceres de periodistes a analitzar, a pensar, a ser ells mateixos", i, de l'altra, "tot allò que va fer des de fora de la universitat, missatgera incansable, dona de totes les iniciatives, sempre disposada a fer més pel país, incitadora d'aventures en qualsevol camp i format".

TERRASSA • SOLIDARITAT ANTIREPRESSIVA DE TERRASSA ES CONCENTRA A LES PORTES DE L'AJUNTAMENT

Fa un any de l'empresonament d'en Franki, encara en règim de tercer grau

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) va convocar una concentració, el dijous 30 d'abril, per recordar que ja fa un any de l'empresonament del jove egarenc. Tal com va passar a la manifestació multitudinària del 10 de maig de 2008 a Barcelona -en què el lema va ser *Mulla't pel Franki*-, una intensa pluja va acompanyar la trentena de persones que van romandre davant l'ajuntament cridant lemes que exigien la llibertat dels presos i les preses polítiques i que recordaven que el tercer grau també és presó.

La campanya pel Franki tindrà continuïtat durant el mes de maig

El cas d'en Franki es remunta a una cercavila organitzada per diferents col·lectius de Terrassa el mes de juliol de 2002 per reclamar la retirada de la bandera espanyola de l'ajuntament i que va acabar amb una càrrega policial. Dos mesos després, l'Ajuntament va interposar una denúncia contra dues persones per aquests fets. Arran d'aquesta denúncia, l'any 2003, el jutge Enrique Rovira del Canto va dictar una sentència condemnatòria de 2 anys i 7 mesos de presó pels delictes d'ultratge a Espanya, atemptat a

Acció del SAT per reivindicar la llibertat d'en Franki

l'autoritat i desordres públics, que va ser executada ara fa un any. Després de passar 44 dies en règim tancat a la presó Model i a Can Brians 2 i a causa de la pressió i la mobilització socials (des d'accions de solidaritat arreu dels Països Catalans a mocions de recolzament d'alguns ajuntaments), Francesc Argemí va ser classificat en tercer grau penitenciari. Aquesta situació perdura fins avui i encara li resta 1 any i 7 mesos de condemna.

En finalitzar la concentració, des del col·lectiu SAT es va llegir un co-

municat per "denunciar el caràcter polític de l'empresonament d'en Franki, ja que el seu és un exemple clar de repressió política contra els moviments i les lluites socials, com -malauradament- tants altres" i per manifestar que, "davant d'un sistema que persegueix les persones pels seus ideals, per les seves conviccions i per actuar en conseqüència, SAT sempre estarà al costat de les persones preses o represaliades polítiques". D'aquesta manera, doncs, es van recordar casos com el del jove

empresonat per lluitar contra el pla Caufec, el cas d'en Karim de Vilanova o la situació de l'Enric Duran.

La campanya Llibertat Franki per denunciar l'any d'empresonament tindrà continuïtat durant el mes de maig. El divendres 8 de maig, al Kasalet (Kasalet Okupat Joan Bernier), es farà una xerrada i, posteriorment, un sopador. Així mateix, el 30 de maig se celebrarà un acte polític a Barcelona per recordar tant el cas d'en Franki com els casos sorgits arran de les reaccions solidàries i els casos repressius actuals.

BARCELONA • EL RECLÚS HA PERDUT VUIT QUILOS DES QUE VA COMENÇAR LA VAGA

Marxa de solidaritat per Amadeu Casellas, pres en vaga de fam des del 20 d'abril

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Una marxa solidària recorre el trajecte que hi ha entre Martorell i el centre penitenciari de Can Brians II, el dia 9 de maig a les 10 del matí, amb l'objectiu d'exigir la llibertat d'Amadeu Casellas Ramon, pres des de fa 23 anys.

El 20 d'abril, Amadeu va començar una altra vaga de fam per exigir el compliment de la concessió del tercer grau penitenciari, que havia aconseguit fruit de l'anterior vaga de fam, finalitzada el 5 de setembre de 2008. La darrera vegada, Amadeu va estar 76 dies sense menjar per exigir el dret de poder sortir amb permís, ja que havia complert tres quartes parts de la seva condemna. Segons han declarat membres de la CNT-AIT que el van visitar el 29 d'abril a la presó de Can Brians II, Amadeu ja ha perdut vuit quilos en poc més d'una setmana.

Segons l'últim comunicat d'Amadeu, el programa individual de

tractament (PIT), que havia signat feia dos mesos li havia de permetre marcar els dies i les hores que podia sortir del penal en el marc d'un trimestre. Tot i així, el pres ha complert més de la meitat del trimestre sense rebre cap notificació i aquest fet l'ha motivat a reprendre la lluita. Perquè "no sé si m'estan prenent el pèl o volen que em suïcidi però, si volen la meua sang, que la vinguin a buscar perquè no aturaré la vaga fins que estigui fora". Amadeu ha demanat el suport de diverses organitzacions i sindicats i també la implicació dels partits polítics d'Esquerra i Iniciativa Verds.

Un pres i lluitador veterà

Amadeu Casellas ha viscut més entre reixes que fora d'elles. Ha viscut més de 25 anys en captivitat, tot i que no té cap delictes de sang a les espatlles. Atracador de bancs i implicat en les lluites obreres de Barcelona als anys 70 i 80, va ser batejat per la premsa com a Robin Hood, per la tas-

Amadeu Casellas des de la presó, on porta 23 anys reclús.

ca coneguda d'Amadeu de repartir el botí entre grups anarquistes autònoms, famílies sense recursos i la seva butxaca.

Els alts càrrecs de les Institucions Penitenciàries com Albert Batlle s'escuden sota la sospita de rein-

cidència delictiva a l'hora de no atorgar el tercer grau a Amadeu Casellas. Malgrat aquest argument, Casellas ha declarat que no aturarà les seves reivindicacions, tal com ha demostrat amb les gairebé 50 vagues de fam que ha iniciat.

SOLIDARIDAD OBRERA

, així està el pati

BARCELONA • VOLIEN REUNIR-SE AMB EL CONSELLER D'EDUCACIÓ, EL SOCIALISTA ERNEST MARAGALL

Càrrega policial contra els estudiants que van entrar a la seu d'Educació

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

La manifestació d'estudiants de secundària que havia de recórrer el centre de Barcelona el 29 d'abril es va convertir en una cercavila reivindicativa que va transitar per la part alta de la ciutat i va finalitzar el seu recorregut a l'interior del Departament d'Educació de la Generalitat, a la Via Augusta. L'Assemblea d'Estudiants de Secundària -convocats de l'acte- va decidir modificar les intencions inicials de l'acte arran de la poca assistència de manifestants, però no van voler renunciar a mostrar les seves crítiques contra la política educativa de la Generalitat. La marxa es va iniciar a la plaça Universitat i, durant el seu recorregut, va passar per davant de l'institut Menéndez i Pelayo, on les joves estudiants van aprofitar per demanar la dimissió

Els Mossos van carregar contra els alumnes, tot i que molts eren menors

del seu director, que una setmana abans havia demanat la intervenció dels Mossos per desallotjar el recinte de l'edifici on s'havien tancat els alumnes per exigir la modificació de la LEC i la paralització del pla Bolonya.

Els joves van oferir resistència passiva i es van agafar els braços i les cames

Després d'aquesta parada, la protesta va prosseguir en direcció al Departament d'Educació, on l'absència de cordó policial va facilitar l'entrada de més d'un centenar d'estudiants. Van ocupar l'accés a l'edifici i van desplegar diverses pancartes. Una responsable del Departament va informar que el conseller Ernest Maragall no es trobava al seu despatx, ja que en aquells mo-

ments participava d'un acte institucional en companyia de l'alcalde Jordi Heur al Palau Sant Jordi. En una assemblea improvisada, van acordar pujar fins a la cinquena planta i esperar asseguts davant la porta del despatx del conseller. Però passaven els minuts i Ernest Maragall no va fer acte de presència. Diversos alumnes van sortir de l'edifici per anar a cercar menjar pels

manifestants. Quan van intentar tornar a entrar al Departament, es van produir els fets més violents. Un membre del personal de seguretat privada del conseller va agredir un dels joves amb una porra extensible i això va desencadenar un estira-i-arroonsa als accessos del vestíbul de l'edifici. Curiosament, el mateix agent dels Mossos d'Esquadra que va supervisar el controvertit opera-

tiu de desallotjament del rectorat de la UB el 18 de març passat va ordenar que els agents carreguessin contra els alumnes, tot i que molts d'ells eren menors. L'actuació es va saldar amb una desena de contusionats i un jove amb una ferida sagnant a la cama.

Un agent de paisà dels Mossos d'Esquadra va aprofitar els moments de confusió per punxar amb una navalla la roda de la bicicleta d'un redactor de la Directa, que va presenciar els fets.

Després d'aquests incidents, una trentena d'agents antidisturbis de la Brigada Mòbil van accedir a l'interior de l'edifici i van desallotjar una per una les persones assegudes a la cinquena planta. Els joves van oferir una resistència passiva i es van agafar dels braços i les cames, però van ser arrossegats escales avall fins al carrer, on els esperaven la resta de manifestants.

L'endemà dels fets, l'Assemblea d'Estudiants de Secundària va fer públic un comunicat on manifestava que els fets mostraven "la poca voluntat de diàleg amb els estudiants de secundària per part de les administracions i del conseller d'educació Ernest Maragall". Tanmateix, asseguraven: "No ha servit de res dur a terme manifestacions, concentracions i referèndums... ben al contrari, ens han exclòs i negat tot tipus de participació en relació a les reformes educatives: el pla Bolonya i la LEC". Van cloure el text amb les peticions de dimissió d'Ernest Maragall, Josep Huguet, Blanca Palmada i Joan Saura.

MATARÓ • FA UNS MESOS, L'EXFALANGISTA VA PROTAGONITZAR UN CAS D'ÚS INDEGUT DEL PADRÓ

Un regidor del PP oficia un casament civil exhibint una bandera espanyola

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

El regidor del PPC de Mataró Juan Carlos Ferrando ha tornat a guanyar un espai als mitjans de comunicació de la ciutat. En aquest cas, també, per un fet polèmic. El mèrit, oficiar un casament civil d'uns amics lluïnt un braçal amb la bandera espanyola.

El fet no tindria més transcendència si l'esdeveniment no s'hagués celebrat a la sala de plens de l'Ajuntament de Mataró, la sala noble del consistori.

El gest patriòtic del regidor es podria haver mantingut en secret dins el cercle més proper de les persones que van presenciar el casament, però Juan Carlos Ferrando va optar per penjar una fotografia de la cerimònia al seu bloc -recentment inaugurat- i relatar els sentiments que li va produir l'ofici. Aquesta nova polèmica del matoroní ha generat divisions dins la secció local

dels populars. D'una banda, el seu president Jose Manuel López ha assegurat que "mai hagués fet quelcom semblant". "L'Ajuntament respecta la llei de banderes i també hi ha l'espanyola", afegeix. D'altra banda, el cap del grup municipal Pau Mojedano -tot i reconèixer que és tracta d'una actuació poc encertada- ha volgut treure ferro a l'assumpte i assegura que no hi va haver voluntat de molestar ningú, sinó que la iniciativa de lluir el braçallet respon a la voluntat de "donar solemnitat a l'acte".

Una trajectòria curta però intensa

A finals d'aquest mes de maig, farà dos anys que Ferrando és regidor a l'Ajuntament de Mataró. En aquest curt període de temps, el popular ha protagonitzat diversos episodis polèmics, sovint marcats pel seu declarat ideari "espanyol, antiseparatista i anticaltalà". L'estiu passat va assistir a l'ofici de festa major lluïnt un braçallet de característiques similars. La nit del 2 de juliol de

Juan Carlos Ferrando (PPC) oficiant un casament.

2008, es va passejar pel centre de la ciutat amb un barret viking al cap amb els colors de la bandera espanyola durant les celebracions per la victòria de la roja a l'Eurocopa de futbol.

Darrerament, Juan Carlos Ferrando també va ser el responsable d'un enviament de cartes informatives a

immigrants (DIRECTA 127) fent ús de dades protegides del padró municipal. Aquest darrer cas és troba en mans de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

Durant aquests dos anys de trajectòria, Ferrando no ha articulat una sola paraula en català.

La Falange, el 'tecnopop' i l'Alejo Vidal Cuadras

Ferrando no és un home amb complexos. Al seu bloc, explica que va pertànyer a la Falange Espanyola de la Jons Autèntica des dels 16 anys fins a la seva dissolució. De fet, el 1979, va aparèixer al número 20 a la llista de la circumscripció de Barcelona. Defensor de l'espanyolisme més ranci, assegura que "Alejo Vidal Cuadras és el millor polític que ha passat pel Parlament els darrers trenta anys". "Va lluitar contra els problemes reals que patien els catalans causats pel règim pujolista", afegeix.

Darrere el seu posat seriós i espanyolista, s'amaga una faceta que ningú no li atribuiria. Assegura que fa molts anys que treballa per la integració dels immigrants a la ciutat i reconeix que li agrada el *tecnopop*, una música que va descobrir a Madrid, en plena efervescència de la *Movida* i de la mà d'amics gais.

, reportatge

10 dies de presó, 10 dies d'acció

Activistes contra el pla Caufec, insubmises a les penes multa i desenes d'amics i veïnes de l'ecologista d'Esplugues de Llobregat empresonat per no pagar 60 euros de multa han convertit els seus deu dies de reclusió a Quatre Camins en jornades d'acció i lluita al carrer

El van detenir el 27 d'abril mentre donava suport a una acció de solidaritat amb l'activista -també empresonat- Enric Duran. L'endemà va ingressar a la presó Model i, immediatament, va ser traslladat a la presó de Quatre Camins, a la Roca del Vallès. El Secretari General de Presons de la Generalitat, Albert Batlle, va decidir allunyar-lo de Barcelona per evitar les concentracions de protesta. Però la tàctica no va funcionar. Aquell mateix vespre, centenars de persones es van aplegar a la porta principal de la Model. La nodrida marxa va donar dues voltes a l'edifici mentre proferia crits per la llibertat de l'insubmís i contra el sistema penitenciari. Era el preludi de les jornades d'acció de suport al jove. El dimecres 29 al matí, un grup anònim va tallar el trànsit d'una via de circulació força concorreguda al centre de Molins de Rei amb unes tanques. D'altres acti-

vistes van fer pintades als carrers de Vilafranca del Penedès.

Dijous al matí, dues solidàries es van penjar al pont de la B-23 durant dues hores fins que els escaladors de la BRIMO dels Mossos d'Esquadra les van baixar i les van detenir. Van ser imputades per un delicte de desobediència i contra la seguretat en el trànsit. Simultàniament, uns altres dos nois es van encadenar a un bidó de ciment davant la porta principal de la Model. Tres hores més tard, van ser deslligats mitjançant un martell pneumàtic i una serra radial. El diumenge 3 de maig, l'acció va arribar fins al Zoo de Barcelona on, davant la sorpresa de mainada i adults, tres persones es van lligar al recinte dels flamencs i unes altres tres van fer companyia als tapirs. Des d'allà, van desplegar pancartes i van repartir fulls volants. Els responsables del Zoo van decidir clausurar els animals a l'interior de les gàbies i, a mitja tarda,

els activistes es van deslligar i van finalitzar la protesta. Dilluns al matí es va fer, possiblement, la més simbòlica de les accions. Tres escaladors van tornar a lligar-se a la façana de les Tres Torres d'Esplugues de Llobregat, concretament a l'edifici Simbol. Es van situar exactament al mateix lloc on, dos anys enrere, s'havia lligat l'activista que ara està empresonat. La pancarta ho deixava prou clar: "Per fer això, deu dies de presó". Van passar la nit allà. L'endemà, dimarts, l'insubmís empresonat a Quatre Camins va ser traslladat per un cotxe patrulla fins als jutjats d'Esplugues, on va haver de declarar per haver-se penjat al pont de la B-23 el 23 de març passat i per haver participat a una concentració dins el ple de l'ajuntament el 18 de març. Més sumaris, més judicis. En sortir de l'edifici, va ser ovacionat pels presents i encabint dins el cotxe patrulla amb cops i empentes per part d'un dels agents. Pocs minuts després, els acti-

vistes penjats a les Tres Torres van baixar voluntàriament. Els van denunciar pel delicte de desobediència a l'autoritat. Suma i segueix. Ja només quedava l'últim capítol d'aquesta sèrie de deu entregues, l'alliberament del jove empresonat a Quatre Camins, previst a les nou del matí del dimecres 6 de maig. La paradoxa de tot plegat: la Generalitat haurà gastat més de 80 euros diaris per mantenir a la presó un jove que no va voler pagar 60 euros de multa. En el moment de tancar aquesta edició set persones s'han encadenat a l'ajuntament d'Esplugues en solidaritat amb el pres.

FOTOGRAFIA:

Faiguer, Sherpa
i Albert Garcia

TEXT:

Albert Martínez

, així està el pati

SANT BOI • EDIFICACIÓ

El perit confirma que el túnel de batuda estava mal construït

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Coincidint amb el que vam publicar -arran de les indagacions d'aquest setmanari- ara fa tres mesos, el perit judicial encarregat d'investigar l'esfondrament del túnel de batuda de Sant Boi de Llobregat ha conclòs que l'edifici estava mal construït i no complia la normativa. Contràriament al que va manifestar l'alcalde de la població -Jaume Bosch-, l'aparellador i arquitecte Jaume Ferré afirma que la construcció amb el sistema de blocs incumplia dues normatives i s'havia fet amb nombroses deficiències tècniques. Segons consta a l'informe de 24 pàgines redactat per aquest perit, el ciment que lligava els blocs no enganxava prou i l'estructura era inestable, les columnes no es van omplir de formigó i no hi havia mallat de ferro que consolidés les parets longitudinals de més de vint metres. Tot plegat feia que l'edificació fos inestable i estigués en estat de risc permanent. La ventada del 24 de gener va ser un factor que va desencadenar la caiguda de l'estructura, però les parets es podrien haver desplomat per qualsevol altra incidència externa. Cal recordar que l'esfondrament va provocar la mort de quatre infants i ferides de consideració a una desena més.

CATALUNYA • MOSSOS

Els agents hauran de dur el número de placa a partir del 12 de maig

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La llarga controvèrsia sobre l'anonimat amb què actuaven fins ara els agents dels Mossos d'Esquadra s'acabarà el proper 12 de maig. A partir d'aquest dia, tots els policies de la Generalitat hauran de portar ben visible a la solapa de la jaqueta de l'uniforme el seu número d'identificació personal (TIP). Aquesta mesura afecta tots els membres del cos, inclosos els antidisturbis. Joan Saura i José Montilla van signar el decret en el si del Consell Executiu de la Generalitat, un text que donava un termini màxim de sis mesos per adaptar tots els uniformes d'acord amb aquest nou reglament. El redactat legal es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat* el 12 de novembre i el termini de 180 dies es compta a partir d'aquesta data. Fins ara, la majoria de denúncies contra els agents dels Mossos d'Esquadra per agressions i tortures eren arxivades per la incapacitat judicial d'identificar els policies autors dels fets. Ara, aquesta feina serà més fàcil. A partir del 12 de maig, a efectes legals, un policia que no dugui ben visible el TIP estarà incumplint la normativa i, per tant, no podrà desenvolupar la seva feina.

GARRIGUES-URGELL • EL PRONUNCIAMENT JUDICIAL HISTÒRIC A FAVOR DELS VEÏNS CREA PRECEDENT

La justícia sentència en contra dels macroprojectes de centrals eòliques

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

La Plataforma de la Vall del Corb i l'entitat ecologista IP-CENA van presentar dos contenciosos contra Acciona Energia i la Generalitat de Catalunya, l'any 2005, on al·legaven la il·legalitat de les centrals eòliques del Tallat i Vilobí (Garrigues-Urgell).

La sala del contenciós administratiu secció tercera del TSJC va resoldre, els dies 10 i 12 de novembre, mitjançant dues sentències històriques que han donat la raó a la demanda veïnal. Els jutges anul·len

Els jutges anul·len les resolucions del Departament d'Indústria de la Generalitat

les resolucions del Departament d'Indústria de la Generalitat, a través de les quals es va atorgar l'autorització d'instal·lació i funcionament dels projectes esmentats. Les sentències són incontestables, ja que la raó jurídica fonamental d'anul·lació se sosté en la manca d'un pla general que planifiqués la realització d'aquests macroprojectes, perquè la sala considera que el tràmit per grans infraestructures

Centrals eòliques del Tallat i Vilobí (Garrigues-Urgell).

no pot ser l'equivalent al que s'ha tramitat, únicament el de construcció en sòl no urbanitzable. En el fons, aquestes sentències posen al descobert que l'elecció de les ubicacions dels aerogeneradors no es pot deixar en mans de les empreses promotores -que ho fan en funció de les seves exigències- com s'ha fet fins ara, sinó que ha de ser un acte regulat a través dels mecanismes d'ordenació del territori. El fet rellevant és que aquestes sentències tindran conseqüències sobre la construcció de macroprojectes de centrals eòliques a tot el país, ja que, fins ara, cap central eòlica construïda o planificada no compleix amb aquesta premissa.

Mentre les parts demandades han recorregut la sentència davant el tribunal suprem, el veïnat demandant ha iniciat un procediment administratiu de protecció de la legalitat urbanística. Està fent arribar desenes d'escrips als ajuntaments afectats (Vallbona de les Monges, Passanant-Bellatall, Tarres i Fullella) on sol·licita la revisió i l'anul·lació de les llicències que emparen aquestes centrals eòliques i la posterior restauració del medi físic, és a dir, l'enderrocament dels molins i la reposició dels terrenys al seu estat inicial.

Les centrals eòliques del Tallat -amb 33 aerogeneradors- i Vilobí -amb 27 aerogeneradors més- ja estan en funcionament i són les primeres centrals eòliques que s'aixequen en aquestes comarques.

BAIX EBRE • LA FIRA ERA INICIALMENT PER POTENCIAR L'AGRICULTURA I LA RAMADERIA

Acció de protesta per la presència d'un estand de l'exèrcit a la fira Expoebre

Andreu Curto
redaccio@setmanaridirecta.info

L'acció va consistir a desplegar una pancarta amb el lema *FORA l'exèrcit espanyol* i a repartir fulls informatius. La resposta de l'Ajuntament, organitzador de la fira, va ser clara i ràpida: la presència d'una vintena d'agents dels Mossos, policia local, seguretat pri-

Els militars es van dedicar a insultar els joves amb expressions com "sois puta basura"

vada i agents de paisà, que van identificar els joves i van amenaçar-los que, si no paraven de repartir fulls dins del recinte de la fira, els requirarien el material i "podrien patir

conseqüències". Els joves, però, es van quedar fins que van acabar de repartir-los i van poder marxar sense més complicacions.

A més, els militars es van dedicar a insultar els joves amb expressions com "sois puta basura" "niños de mierda" o "panda de maricones".

La fira Expoebre, que enguany celebrava la seua 65a edició, va començar essent una fira per potenciar l'agricultura i la ramaderia de les Terres de l'Ebre i, poc a poc, va anar incorporant nous sectors econòmics, tot i que sempre d'empreses i col·lectius vinculats al territori d'alguna manera.

Segons Maulets, l'exèrcit no ha tingut mai cap tipus de vinculació al territori i creuen que la presència d'un exèrcit que carrega a l'esquena actuacions tan vergonyoses com les de l'Iraq o l'Afganistan, la responsabilitat de mantenir la unitat de l'Estat espanyol en última instància, o actuacions tan antidemocràtiques com el 23F i el seu paper durant la dictadura no fan més que donar una mala imatge de la fira de cara als visitants.

Acció en contra de l'estand de l'exèrcit espanyol

El col·lectiu juvenil també va denunciar l'actitud de l'Ajuntament, governat per CIU i ERC, tant pel que fa a la responsabilitat de permetre la presència de l'exèrcit com pel que fa a la seua actitud davant la protesta.

L'any passat, davant una acció similar -però més contundent- pro-

tagonitzada per Joves de les Terres de l'Ebre contra l'estand del Departament d'Agricultura per la polèmica del transvasament de l'Ebre, l'Ajuntament passava i tolerant, a diferència d'aquest any.

, així està el pati

CATALUNYA · EL TSJC RECONeix QUE L'EMPRESA VA CASTIGAR ALGUNES D'AQUESTES PERSONES PER LA SEVA AFILIACIÓ AL SINDICAT

La CGT guanya la demanda contra els acomiadament a SEAT

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Han passat tres anys i mig des que SEAT va presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) mitjançant el qual acomiadava 660 persones. Ara, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha reconegut que l'empresa va castigar algunes d'aquestes persones per la seva afiliació al sindicat CGT i que la multinacional automobilística va vulnerar el dret a la llibertat sindical. La decisió judicial ha declarat nuls els acomiadaments que afecten més de 130 persones i ha ratificat altres sentències emeses anteriorment pel mateix tribunal en el mateix sentit i que l'empresa havia recorregut. La sentència, a més de condemnar l'actuació de SEAT, imposa una indemnització per danys i perjudicis causats al sindicat i obre una via per

El tribunal diu que l'empresa va incloure a l'ERO un 27% d'afiliades a la CGT i un 3% a CCOO i UGT

revisar els casos de les persones afiliades a la CGT que no van aconseguir els acomiadaments nuls i que es van reincorporar a l'empresa a través de noves contractacions. Des del sindicat, hi afegeixen una altra victòria: la d'arrelar les bases per "limitar l'actuació empresarial discriminatòria destinada a castigar l'afiliació sindical".

Manifestació per la readmissió de les 660 treballadores

Però SEAT encara compta amb una darrera oportunitat per tombar la decisió del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, presentar un nou recurs -en aquest cas de cassació- a la mateixa institució o bé al Tribunal Suprem espanyol (es tracta del recurs que considera que la sentència no s'ajusta a la llei, infringeix les garanties processals fonamentals o

de vegades, per error en l'apreciació de les proves per part dels tribunals).

Els arguments del TSJC

Al llarg de quinze pàgines, el tribunal ha detallat els motius pels quals declara nuls els acomiadaments de les persones afiliades a la CGT i evidencia que l'empresa va posar a la llista de l'ERO un 27 per cent de les

que hi estan sindicades mentre que, en casos com els de la UGT o CCOO, el percentatge no supera el tres per cent.

Així doncs, la sala social del TSJC condemna SEAT per un tracte discriminatori i ho fa en aquests termes: "És evident que el sindicat CGT ha resultat, amb diferència, el més perjudicat en la selecció establerta per l'empresa en relació als dos sindicats majoritaris". I afegeix: "A més, es dona la circumstància que el sindicat en qüestió no va subscriure el pacte al qual es va arribar a l'Expedient de Regulació d'Ocupació". La sentència es basa en el fet que el tracte discriminatori és provat, ja que la multinacional automobilística no ha presentat cap prova que acredités que els motius per "extingir els contractes als actors" obeixin a "causes reals alienes a qualsevol propòsit discriminatori, és a dir, que hi havia raons objectives que

justificaven extingir proporcionalment més contractes de persones afiliades a la CGT que dels majoritaris CCOO i UGT”.

El 'càstig' a SEAT

La decisió judicial del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no implica la readmissió de les persones a qui reconeix la nul·litat de l'acomiadament. Tot i així, la CGT les anima a recórrer-lo individualment o col·lectivament.

Ara bé, el tribunal reconeix obertament que s'ha vulnerat el dret a la llibertat sindical i condemna la multinacional automobilística a "cessar aquesta conducta i abonar, en concepte d'indemnització per danys i perjudicis, la quantitat de 9.000 euros". A més, desestima el recurs de súplica que havia presentat l'empresa contra les diverses decisions judicials que declaraven nuls els acomiadaments de les persones afiliades a la CGT.

660 persones al carrer, malgrat els beneficis

Va ser el desembre de 2005. La multinacional automobilística SEAT va presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació que suposava l'acomiadament de 660 persones. L'acord es va signar amb CCOO i UGT tot i que a la llista hi havia una clara discriminació cap al sindicat CGT -entre les persones acomiadades hi havia la secretària general del sindicat d'ales-

hores, dones embarassades i persones amb discapacitats.

SEAT va argumentar que ho feia per motius econòmics, tot i que els beneficis eren més que evidents i la voluntat de producció obligava a augmentar la plantilla fins un 10 per cent. En aquest sentit, es va comprometre a readmetre esglaonadament les persones que havien dit que hi estaven interessades a

mesura que es necessitès més mà d'obra i que ho faria des del gener de 2006 fins al segon semestre de 2007. Però, quan el termini estava a punt d'acabar, més d'un centenar encara esperaven ser readmeses, mentre l'empresa contractava 500 noves incorporacions a la plantilla i feia 200 contractes de relleu nous. D'aquestes, cap no incloïa la plantilla afectada per l'ERO.

**Canço
i Poesia
Contra la
repressió**

**23
maig**

Carles Ràfassa
"Papa Canó"
"Papa Castello"
"Ravi Nejos"
"Rosa Art"
"Cesk Freixas"
"Verbes"
"Josep Riera"
"Falsosers"
"Peet i Marieta"
"Papa Fernandez"
"Matthew Tree"
i moltes més.

Col·labora, venint amb:
"Joc de cartes", Pau i Jordi
"Kiss Kiss Kiss", Antoni
"Noi", Jordi Sureda, Antoni
"Noi", Jordi Sureda, Antoni
"Noi", Jordi Sureda, Antoni
"Noi", Jordi Sureda, Antoni

LA CASA GROGA
(Carla Jové i Enric)
C/ Al Bell 120

Absolut®
Vodka
40% alc/vol (80 proof)

Cooperatives de Treball
de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrellball.coop

QUE SONI
www.quesoni.cat

**Sonorització, il·luminació
d'esdeveniments**

www.quesoni.cat | info@quesoni.cat

Tel·lèfon de contacte
928.828.345 (Ld) | 898.898.872 (Pw) | 987.338.094 (Tolad)

[L]ACCENT
 Periòdic popular dels Països Catalans
 subscripcions + publicitat = ppec@laccent.cat

www.laccent.cat

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

KURDISTAN • MÉS DE DUES DÈCADES DESPRÉS DE L'INICI DE LA GUERRA ENTRE EL PKK I L'ESTAT TURC, LA FERIDA RESTA OBERTA

La qüestió kurda: un conflicte sense fi?

Andreu Jerez
Istanbul

ALEX RODRÍGUEZ

Es dies 6 i 7 d'abril es va celebrar el segon fòrum de l'Aliança de Civilitzacions. La iniciativa, promoguda pel president espanyol José Luis Rodríguez Zapatero i el primer ministre turc Recep Tayyip Erdogan en el marc de les Nacions Unides, busca "avançar en l'entesa intercultural" a través de "la forja d'associacions que permetin la construcció d'una interacció entre diverses comunitats i la reconciliació entre cultures". Un intent d'establir una agenda de caràcter multilateral i intercultural dins el panorama malparat de les relacions internacionals que han deixat els vuit anys d'administració Bush.

Tot i que el programa soni bé, alguna cosa no encaixa en el concepte de l'Aliança de Civilitzacions quan el seu segon fòrum se celebra a Istanbul i no s'hi aborda un conflicte localitzat al pati de darrere de Turquia des de fa més de dues dècades. Al Kurdistan turc, al sud-est del país, la guerra no declarada entre el PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan) i l'Estat turc continua oberta. Un conflicte armat que sembla interminable i que ja s'ha cobrat la vida de prop de 45.000 persones, a més de provocar el desplaçament d'alguns milions més. Una ferida que no deixa de sagnar a Turquia, l'únic país de tradició musulmana membre de l'OTAN (des de 1952) i aliat fonamental dels Estats Units en la seva estratègia expansionista a l'Orient Mitjà dels últims anys. Eixa aliança estratègica sembla la coartada perfecta perquè la qüestió kurda continuï essent silenciada als fòrums internacionals.

"Mai abans havíem vist la població kurda perseguida d'aquesta manera"

Amb unes estimacions que oscil·len entre els 12 i els 15 milions de persones, la kurda, és la major minoria existent a l'Estat turc. El Kurdistan kurd, amb Diyarbakir com a capital, s'estén per la part sud-oriental del país. Després de l'última junta militar que va governar Turquia entre 1980 i 1983, el PKK -considerat com a grup terrorista tant per la Unió Europea i els EUA com, naturalment, pel govern turc- va decidir aixecar-se contra l'Estat per lluitar pel reconeixement dels drets nacionals i culturals del Kurdistan i, en última instància, per aconseguir la independència.

Des d'aleshores ha plogut molt: atemptats, detencions il·legals, tortures, desaparicions, guerra bruta i milions de desplaçats. La guerra continua oberta i el conflicte sense resoldre. El desplaçament forçat de milions de persones ha estès el conflicte per tot

Uns xiquets passen davant una pintada que fa referència al Kurdistan turc al barri de Dolapdere, a Istanbul, habitat fonamentalment per població kurda.

l'Estat. Ara, kurds i turcs conviuen a les grans ciutats occidentals i, quan la corda entre el PKK i l'exèrcit turc es tensa a la part oriental del país, inevitablement, a les urbs com Istanbul, Izmir o Ankara, hi afloren tensions entre ambdues comunitats.

Últims comicis

Les eleccions municipals del 29 de març van demostrar als islamistes moderats del primer ministre Erdogan -al poder- que la qüestió kurda està més present que mai a la política oficial turca. El DTP (Partit de la Societat Democràtica), representant dels kurds, va guanyar terreny sobretot al sud-est de Turquia i, amb un 5% dels vots a escala estatal, va donar un cop a la taula a la província de Diyarbakir, on va aconseguir el 75% dels sufragis. Amb el 39,1% dels vots, l'AKP (Partit de la Justícia i el Desenvolupament), per altra banda, va perdre més de set punts respecte a les legislatives de 2007 en detriment dels altres dos grans partits turcs, el CHP (Partit Republicà del Poble) -centre-esquerra kemalista i laic, amb el 23,2% dels vots, i del MHP (Partit d'Acció Nacionalista), dreta ultranacionalista que va aconseguir el 16% de l'electorat.

L'AKP, que havia mostrat alguns gestos cap a la població kurda abans dels comicis -com l'obertura d'un canal de televisió en llengua kurda- tot buscant avançar electoralment al Kurdistan, s'ha trobat amb uns resultats excel·lents del DTP, acusat pels islamistes moderats de ser el braç polític del PKK. La parlamentària del partit

kurd Sabahat Tuncel té clar que els resultats del seu grup demostren un canvi molt important a la població kurda: "Els últims comicis han deixat clar que el DTP representa una part molt important d'aquesta societat. S'ha de destacar que tots els partits que havien governat Turquia fins ara van apostar per la millora de la situació econòmica del Kurdistan per tal d'arribar a una solució al conflicte. Tanmateix, els últims resultats del DTP demostren que la població kurda és molt conscient que la solució passa per la política i que eixa solució és d'unió DTP".

'Low Intensity Conflict'

Com expliquen els investigadors alemanys Andreas Berger, Rudi Friedrich i Kathrin Schneider al seu llibre *La guerra al Kurdistan kurd (Der Krieg in Türkei-Kurdistan)*, l'Estat ha aplicat el concepte de *conflicte de baixa intensitat (Low Intensity Conflict)*: és a dir, a més de les ofensives periòdiques per terra i aire contra les posicions del PKK, l'Estat aplica mesures de càstig contra la població civil allà on sospita que el grup armat compta amb un recolzament social important. D'aquesta manera, es calcula que unes 4.500 localitats del Kurdistan han estat despoïades mitjançant una repressió que busca acabar amb la base social del PKK. Aquesta política de terra cremada ha forçat el desplaçament d'uns quatre milions de kurds de l'est a l'oest del país des d'inicis dels anys 90. L'ONG IHD, que defensa el respecte dels drets humans de la població kurda, calcula que, només a Istanbul, hi viuen cinc milions

de kurds, més de la meitat dels quals va arribar durant la dècada passada.

El coordinador de l'associació, Insan Haklari, veu una font de conflicte i de fractura social en aquesta migració forçada: "Òbviament, l'arribada massiva de població kurda a les grans ciutats provoca problemes d'integració: els kurds procedents de zones rurals es veuen obligats a viure en un context aliè a ells, cosa que provoca que els sigui molt difícil adaptar-se econòmicament i culturalment. Aquest xoc fa que la població kurda es concentri a determinats barris, com el districte de Dolapdere, considerat un gueto perillós, com a mesura d'autodefensa. D'aquesta manera, la integració entre kurds i turcs es fa molt difícil". Insan afirma que l'AKP, a través de campanyes incitadores del nacionalisme turc, ha fomentat la discriminació de la població kurda durant els últims temps, sobretot després d'accions del PKK on van morir soldats turcs.

"A grans ciutats com Istanbul o Izmir, hem vist com eixa campanya promoguda durant els últims dos anys ha arribat al carrer: comerços kurds van ser atacats i cremats, ciutadans kurds van ser discriminats per parlar la seva llengua en públic. L'AKP té molt a veure amb aquest procés: a l'est de Turquia, vivim en guerra des de fa casi 30 anys, però mai abans havíem vist la població kurda perseguida d'aquesta manera", diu Sabahat Tuncel, la parlamentària del DTP. Queda clar, per tant, que el conflicte ha traspassat les fronteres del Kurdistan per instal·lar-se en la totalitat de la societat kurda.

Repressió i reacció

Mentrestant, pareix que l'Estat continua apostant per la via de la repressió: el 27 d'abril, la policia va detenir mig centenar de persones -entre elles també membres del DTP- suposadament relacionades amb l'estructura urbana del PKK. Ahmet Türk, secretari general del DTP, va dir que l'operació era la resposta de l'AKP davant els resultats del seu partit a les eleccions municipals. La reacció del PKK no es va fer esperar: dos dies després, nou soldats turcs van morir arran d'un atemptat contra el vehicle en el qual viatjaven en una província sud-oriental de Diyarbakir.

Els intercanvis de cops continuen aguditzant un conflicte sense perspectives de solució a curt termini. Tot i així, Sabahat Tuncel té clar que la solució ha de ser política. Una solució que, curiosament, no passa per la independència del Kurdistan turc ni tampoc per l'autonomia de la regió: "Com a kurds, no volem viure a un entitat federada o autònoma, sinó que volem viure integrats a la societat turca, però dins un sistema veritablement democràtic. Mentre l'Estat turc no admeti que la població kurda viu amb un problema identitari, tampoc veiem la possibilitat d'una solució política del conflicte ni la necessitat de construir una autonomia pel Kurdistan. Quan l'Estat reconegui que la qüestió kurda radica en un problema identitari, el PKK estarà disposat a deixar les armes i començar el diàleg. Però ha de ser l'Estat el que faci els passos necessaris".

ENTREVISTA • HALIL AKSOY, DTP D'ISTANBUL

“La solució del conflicte no passa per la independència”

Halil Aksoy va ser una de les persones detingudes durant l'operació contra el PKK urbà del 27 d'abril. El president del DTP d'Istanbul va ser alliberat hores després. Aksoy, polític kurd de discurs relativament moderat, si li preguntes si el seu partit considera el PKK un grup terrorista, mostra les ferides que li van deixar les tortures durant el seu pas per la presó als anys 80.

Imatge de moment de la detenció, el passat 27 d'abril.

Andreu Jerez
Istanbul

El govern d'Erdogan és culpable de la situació actual de la població kurda a les grans ciutats turques?

L'Estat turc és culpable de la situació de la població kurda en la mesura que participa en una guerra que ha forçat grans parts de la població del Kurdistan a deixar les seves cases i els seus pobles per emigrar a la part occidental del país.

Quina és la situació del la població a Istanbul, per exemple?

La situació encara és més complicada que a altres ciutats turques, perquè aquí hi ha moltes més minories: armenis, grecs, gitanos i fins i tot africans. La societat és increïblement cosmopolita. Aquesta amalgama de cultures és brutal, per això necessitem una reorganització de la ciutat que permeti el reconeixement de les minories. Per exemple, la creació d'escoles on les llengües minoritàries siguin ensenyades seria un pas molt important. Aquest tipus de mesures són necessàries per aconseguir una societat més integrada i articulada.

Quina creu que és la solució de la anomenada qüestió kurda?

El DTP treballa amb un concepte conegut com a *autonomia política*, és a dir, que les minories culturals i nacionals existents a l'Estat turc -com la kurda, en aquest cas- tinguin accés al poder polític per poder canviar les coses i millorar la seua situació a través de les pròpies institucions turques. Ens sembla que eixa autonomia política dins l'Estat és més important que l'autonomia del Kurdistan com a territori geogràfic i nacional. El respecte entre les diferents comunitats és fonamental. La construcció d'una societat multicultural a Turquia seria la

solució pel conflicte entre el PKK i l'Estat turc i pels problemes derivats de la manca d'integració. No penso que la independència del Kurdistan turc sigui la solució de moment.

La Unió Europea i els Estats Units consideren el PKK com un grup terrorista: quina és l'opinió del DTP respecte al PKK?

A tot Turquia -i en especial al Kurdistan turc- des dels anys 80, després dels anys de la junta militar, s'han produït moltes detencions arbitràries i moltes desaparicions de ciutadans que simplement volien participar políticament a la vida pública.

“Quan l'Estat et porta fins a tal punt de desesperació, de vegades, només veus una solució en les armes”

blica. Jo mateix vaig ser detingut i torturat pel simple fet de posar noms kurds als meus fills. Per molts, agafar les armes i anar-se'n a les muntanyes era l'última opció i, tot i així, molts kurds han optat per la lluita armada. Quan el poder de l'Estat i la repressió et porta fins a tal punt de desesperació, de vegades, només veus una possible solució als teus problemes en les armes. El PKK és una simple reacció contra tanta repressió per part de l'Estat turc. Quan t'aixafen una i una altra vegada, només et queden les armes per defensar els teus drets. A més, no es pot oblidar que el PKK compta amb milions de seguidors. Com es pot afirmar que només es tracta d'un grup terrorista?

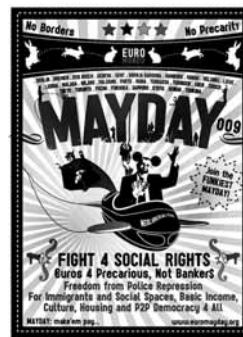
MILÀ • CENT MIL PERSONES PARTICIPEN A L'EUROMAYDAY PARADE

Les precàries tornen a prendre els carrers

Marina Sarca
Milà

Un any més, diverses ciutats del món han acollit la celebració de l'EuroMayDay Parade. La tradicional manifestació de l'1 de maig organitzada per partits i sindicats ha donat pas a una *parade* (desfilada en anglès) en què milers de persones reivindiquen els seus drets socials i laborals mentre ballen al ritme de techno, reggae, raggam, hip-hop o ska.

Aquest nou format de manifestació es va iniciar l'any 2001 a la ciutat italiana de Milà. Va sorgir amb la idea de treure al carrer les persones que, tot i no sentir-se identificades amb els sindicats tradicionals, vivien situacions de precarietat (laboral, social, de llibertats, etc.). Des de l'any 2004, el format ha anat creixent i s'ha arribat a exportar a altres ciutats d'àmbit mundial. Aquest any, també s'organitzava a dinou ciutats d'Europa -entre elles Terrassa, als Països Catalans- i a vuit ciutats d'altres continents.

A Milà, cent mil persones van sortir al carrer sota el lema *Lluita pels drets socials. Euros pels precaris, no pels banquers i llibertat davant la repressió policial. Pels i les immigrants i els espais socials, la renda bàsica, la cultura, l'habitatge i el P2P. Democràcia per tots i totes*.

Una quinzena de camions i furgonetes de diferents mides, totalment decorats amb missatges reivindicatius i carregats de potents equips de so, animaven la desfilada. Entre ells, el camió de l'organització -presidit per Sant Precari- i diferents camions de centres socials ocupats de la ciutat.

Segons un membre del CSOA Casa Loca, un dels col·lectius que hi van participar: “Nosaltres portem i mostrem les nostres experiències de treball als moviments socials i a l'ocupació -la de Casa Loca des de fa sis anys i la de les Case de Plastica (una ocupació on viuen 25 famílies de persones immigrades de l'Amèrica del Sud) des de fa cinc anys. També és un moment per compartir amb altres lluites de centres socials de la ciutat. La *parade* és un moment important i s'hi ha de participar per reivindicar els drets de les persones treballadores. S'han de trobar diferents fórmules per involucrar més la gent que hi participa”.

ENTREVISTA • ALES FOTI, ACTIVISTA

“La MayDay expressa idees i pràctiques: rosa, negre, roig, verd”

Alex Foti, activista no global als centres socials milanesos i ideòleg del MayDay, treballa com a editor precari a Milà després d'haver estudiat un doctorat en economia, història i ciències socials a Nova York. Col·labora en diferents revistes i llistes de correus europees. Ha escrit ‘ChainWorkers’ (Derive Approdi, Roma, 2001) i ‘Anarchy in the EU: movimenti pink, black, green in Europa e Grande Recessione’ (Agenzia X, Milà, 2009).

Marina Sarca
Milà

Quin tipus d'activitat es feia l'1 de maig abans del MayDay?

Tradicionalment, els sindicats confederals feien la manifestació de les 9 del matí, que a partir de la meitat dels anys 80 es va transformar en una espècie de funeral del moviment obrer que no reflectia la majoria de les persones que treballaven a Milà. Nosaltres, activistes antiglobalització, volíem revitalitzar la tradicional participació popular de l'1 de maig a partir de les figures més desfavorides, les precàries i les immigrades. És per aquest motiu que vam inventar el MayDay.

Per què es fa amb aquest format de ‘parade’?

Per donar veu a la generació precària, exclosa dels drets socials i sindicals i no representada pels sindicats tradicionals. Vam crear un discurs sobre la qüestió social més urgent a Europa actualment, la precarietat, i vam inventar maneres de comunicació i conflicte en

què el precariat es pogués reconèixer. La *parade* és simplement una celebració dels subjectes i els moments de lluita que s'han produït durant l'any.

Com ha evolucionat durant els últims anys (participació, implicació dels col·lectius, discurs polític, festa, alcohol i drogues)?

Ha tingut un creixement exponencial. Vam començar amb un discurs de solidaritat europea -vam convidar els vanguardistes dels *fast-food* de París- i, sobretot, de solidaritat entre les diferents categories del sector terciari: aeroports, editorials, supermercats, universitats i el sector públic.

La idea va començar l'any 2000. El 2001 -l'any de Gènova-, es va dur a terme la primera MayDay Parade. Al cartell, Yuri Gagarin deia: “*I Say MayDay, MayDay*”. L'any 2003, ja tenia un abast regional. El 2004, va ser d'àmbit nacional i el primer embrió de xarxa europea amb l'EuroMayDay a Milà i a Barcelona. El 2005, una dotzena de ciutats de tot Europa van donar vida a l'EuroMayDay Network.

Sobre l'alcohol i les drogues, no es pot negar que la generació precària en fa ús, també a la MayDay. A vegades, en excés, però voler reduir la MayDay a això és de moralistes conservadors o estalinistes estúpids. La MayDay expressa idees i pràctiques al voltant de les quatre línies del seu discurs: rosa, negre, roig i verd.

Després de tants anys, quins creus que són els aspectes negatius i positius en relació al tipus de manifestació tradicional de l'1 de maig?

L'aspecte positiu és la capacitat de les xarxes i la participació que ha aconseguit. Les manifestacions tradicionals de l'1 de maig ja no parlaven amb ningú i descrivien un món del treball que ja no existia. Els desavantatges són que potser hi ha un component de participació dels joves exclusivament hedonista, on es poden produir situacions que tenen poca relació o gens amb l'esperit i el missatge de Mayday: no hi ha fronteres, no a la precarietat, solidaritat transnacional!

, espai directa

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA
Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29
EIXAMPLE
Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU
Taverna Itaca • Pallars, 230
CLOT
La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22
NOU BARRIS
Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA
AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal • Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34
Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles

Quiosc Hospital • Rambles
Llibreria Medios • Valldonzella, 7
SANTS
Cerntr Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario • Llinars, 44
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2
La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida • Sicília, 97
Bar Linea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA
Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ
Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA
Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI
Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT
Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

REUS
Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia • Jacint Verdader, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA
Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA
CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
L'Estapera • de Baix, 14

VALLS
La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC
Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal • Sant Julià, 20

DESCOMPTES DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

DESCOMPTES
La Quadra Màgica presenta:
CABARET pedrolo
amb cava per tothom!
DIJOUS 22:30 H
Teatre Lliant, C/ Riereta
3a Temporada
<http://laquadra.planqton.com>

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____
Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros
Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres
☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Sexisme en portada

La publicació i el tractament de la fotografia de Carla Bruni i Letizia Ortiz demostren el masclisme dels grans diaris

Alba Gómez i Xavier Blasco

Una mateixa imatge omplia les portades de la majoria de diaris el 28 d'abril: el dors de la princesa d'Astúries Letizia Ortiz i la primera dama francesa Carla Bruni, que enfilaven juntes les escales del palau de la Zarzuela. Amb aquesta figura, revistes i rotatius com *El País* i l'*Avui* palesaven allò que, segons creuen, forma part de les "relacions diplomàtiques hispano-franceses". Tot i que alguns mitjans com *El Periódico* expressessin la doble moral preguntant-se si es tractava d'una fotografia sexista després de destacar-la a les pàgines principals, la coincidència de tots aquests mitjans a l'hora de publicar les dues siluetes femenines i d'estirar-ne tota mena de comparacions no deixa de ser un símptoma. D'entrada, perquè no és una gracieta impertinent d'un opinador politicament incorrecte, sinó

una imatge de portada que implica la direcció dels rotatius en la decisió de publicar-la. És a dir, des d'un espai dominant de la representació i la configuració de l'imaginari públic, es mostra la dona com un objecte exclusivament estètic. "Qui és qui?", es preguntava l'*Avui*, tot assenyalant que les protagonistes són intercanviables, atesa la seva semblança física. Sota una aparença inofensiva, aquesta pregunta amaga l'ús de la violència simbòlica que exerceixen la majoria dels mitjans vers les dones, que sovint són projectades amb la imatge de l'*altre*, és a dir, d'algú sense identitat i amb els drets expropiats.

Paral·lelament a aquesta fotografia, la crònica de la jornada s'il·lustrava amb altres imatges de les protagonistes vestides de princeses, una altra icona de l'imaginari col·lectiu paternalista. En conjunt, el relat visual que han publicat la

majoria de mitjans fonamentalment reproduïu un esquema de relacions masclista en què les dones són cortesanes dels homes de negocis importants, als quals només preocupen els vestidets. Podríem preguntar-nos, també, quin rol hi ju-

guen elles, quan participen de l'espectacle mediàtic. Però tot plegat ens duria a una mateixa conclusió: amb exercicis com aquest, els mitjans reivindiquen a l'uníson les estructures de poder i també les perpetuen.

TELEVISIÓ

Caldrà pagar per els partits del diumenge

Els propietaris i gestors dels drets d'emissió del futbol volen guanyar més diners

Manuel Torres

José Luis Astiazarán, president de la Lliga de Futbol Professional (LFP), diu que no té sentit emetre per televisió partits de futbol en obert perquè el futur de la lliga passa per centralitzar la gestió dels drets sobre els partits que tenen els operadors televisius i els propietaris dels continguts.

Amb aquestes declaracions fetes al Congrés espanyol, el màxim responsable de la LFP se suma a la posició mantinguda per Jaume Roures, president de Mediapro, empresa pro-

pietària dels drets d'emissió de 39 equips de la lliga espanyola. De fet, Mediapro posarà en marxa un nou canal de televisió digital terrestre, Gol TV, que s'afegeix a la gran quantitat de canals que hi haurà quan tanquin les emissions analògiques l'any que ve.

Un dels inconvenients que té Roures és el fet que molts dels descodificadors de TDT que es venen ara no tenen les capacitats d'interacció necessàries per comprar partits i altres continguts. Aquesta preocupació, però, l'ha feta pública abans que el govern espanyol hagi donat cap lli-

cència o autoritzat la televisió de pagament a la plataforma de la TDT.

Si aquesta opció tira endavant, es tornarà la llei de futbol de 1997, que garantia que alguns partits de futbol havien de ser gratuïts perquè el ministre de Foment espanyol del moment, Álvarez Cascos, defensava que els esports de masses com el futbol eren "d'interès general". Amb aquesta decisió, a més, Cascos va perjudicar la plataforma que llavors tenia el monopoli de la televisió de pagament, Sogecable (Canal plus i Canal Satélite), propietat del grup Prisa.

Visions interessades al marge, que es vulguin augmentar els guanys pot voler dir que augmentin els sous de les estrelles del futbol, que se situarien a la alçada de la galàxia de les estrelles de Hollywood. Els milions d'espectadors de futbol són una bona presa per les empreses que volen anunciar-se. En paraules de Pierre Bordieu, la venda d'aquests cervells entretinguts representa colonitzar un dels pocs espais per conquerir que encara els queden a les grans empreses modernes, el de les fronteres mentals de la societat.

> El CAC contradiu Saura

L'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) sobre el tractament informatiu de les manifestacions del 18 de març que van fer TV3, el 3/24, TVE a Catalunya, 8tv, Barcelona TV i el Canal Català Barcelona du la contrària al conseller d'Interior Joan Saura. Aquest va criticar Televisió de Catalunya perquè havia repetit massa les imatges de les càrregues policiaques durant les protestes estudiantils contra el procés de Bolonya del 18 de març i va dir que això havia perjudicat la imatge dels Mossos d'Esquadra. En conseqüència, va encarregar un informe al CAC, que ha determinat que "la lògica informativa explica el fet que les televisions focalitzessin la seva mirada sobre aquelles actuacions, que varen motivar la polèmica política i ciutadana". El Consell també afirma que, precisament, TV3 és el canal que va donar més temps de paraula als representants del govern del Principat.

El CAC ja havia fet públic que no tenia clar que hagués de fer aquest informe i, tot i que finalment el va fer, a les valoracions finals recorda que "no és funció d'aquest Consell avaluar si els processos de selecció i jerarquització de la informació i les reiteracions de determinades imatges responen a l'agenda de les prioritats informatives, que correspon fixar a les direccions de cada mitjà".

L'endemà que es fes públic l'informe, que té 75 pàgines i va requerir 249 hores de feina, el conseller Saura va reconèixer que encara no l'havia llegit i va dir que donava "el tema per tancat", tot i que li semblava important analitzar les xifres de les reiteracions d'imatges i que calia que tothom reflexionés sobre el tema. L'informe complet es pot descarregar a la web del CAC (CAC.cat), a l'apartat d'Actuacions amb relació als continguts. EBA

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línex 103.9FM** Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama 91.4FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Ràdio Pinsania 90.6 FM** Berguedà www.radiopinsania.net | **Ràdio 90 101.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Radio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Radio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 100.8FM** Dènia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele 52UHF** Gràcia (Barcelona) www.oku-pemlesones.org | **Coettv Nou Barris** (Barcelona) coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Jornada sobre el dret a la ciutat i municipalisme dissabte 16 de maig

16,30-18,45 El model Barcelona i el dret a la ciutat
Presentació a càrrec de Gerard Pisarello i taula rodona amb Jaume Asens (la Barcelona securitària), Ivan Miró (participació i dret a la ciutat), Jordi Bonet (dret a la ciutat i polítiques urbanes), Pep Adellandó (polítiques socials) i Zaida Muñoz (urbanisme des d'una visió de gènere)

19,00-20,30 Cinc preguntes sobre municipalisme que ens agradaria formular
Amb intervencions de Roger Viciano (regidor d'ERC-Els Verds de Barcelona), Xavi Navarro (regidor de la CUP de Vilafra de la Penya), una persona del COP (Col·lectiu Obrer i Popular) de Ripollat i Gemma Ubasart (membre Candidatures Alternatives del Vallès)

Centre Cívic de la Sedeta
Carrer Sicília 321
(Metro L4 Joanic - L2, L5 Sagrada Família)
<http://dretalaciutat.blogspot.com/>

CUP Barcelona
Candidatura d'Unitat Popular

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
retòls
webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Prat Za 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 • coop57@coop57.coop

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Barri Cooperatiu, una altra manera d'entendre l'economia

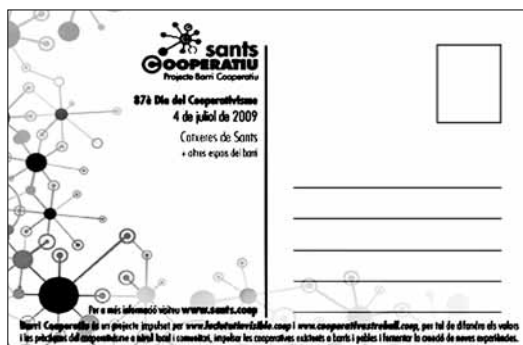
La Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya i La Ciutat Invisible presenten el projecte Barri Cooperatiu

Gabriel Boichat
cultura@setmanaridirecta.info

Atur, crisi econòmica, pèrdua de drets laborals i un llarg degoteig de sofriment social és la situació en què vivim immersos des de fa mesos i a través de la qual se'ns revelen els efectes més perniciosos d'un sistema capitalista portat a l'extrem. Per això, paraules (i fets) com solidaritat, democràcia participativa, finalitat social o comunitat semblen sorgir d'un passat oblidat, però ben real. Aquests valors són part de l'ADN del cooperativisme al qual, ara, el projecte Barri Cooperatiu de Sants s'encarrega de donar un nou impuls.

El projecte és una iniciativa de la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya i de la cooperativa La Ciutat Invisible i neix amb l'objectiu de difondre els valors i les pràctiques del cooperativisme a escala local i comunitària. Segons explica Ivan Miró, membre de La Ciutat Invisible: "La iniciativa treballarà sobre tres eixos durant els pròxims dos anys: difusió del cooperativisme, enfortiment de les cooperatives existents i de les relacions entre elles i reforçament del creixement de noves experiències cooperativistes al barri de Sants".

El primer pas és la recuperació de la memòria del cooperativisme a través d'una feina d'investigació que permeti difondre i explicar les experiències que han tingut lloc a Sants i que faci que "el Barri d'avui pugui emmirallar en aquelles experiències i, a partir d'aquí, crear

Postals de Barri Cooperatiu

noves formes de cooperativisme", segons Miró.

Però no només es mira el passat, sinó també el present, i es radiografia en les prop de 80 cooperatives que existeixen a Sants per conèixer la feina que desenvolupen, els seus objectius i les seves necessitats. Tot quedarà recollit en una guia que visualitzarà un teixit que representa una altra forma d'organitzar l'economia i on la comunitat se situa per davant del capital.

Finalment, el projecte donarà suport a les persones que vulguin crear una cooperativa i proporcionarà eines per fer front a les dificultats econòmiques i tècniques i permetre que es puguin consolidar. Funcionerà com una mena de viver de cooperatives, juntament amb altres iniciatives complementàries com Aposta o Ara.coop.

El cooperativisme, en perill?

Segons Jordi Garcia, cooperativista i membre del consell de redacció de la revista Nexe quaderns de gestió i economia cooperativa, el cooperativisme és un sector minoritari, però no pas negligible: a Catalunya, es compten prop de 4.000 cooperatives, que ocupen més de 40.000 persones. De fet, després de 170 anys d'història, ens trobem amb una cultura de cooperativisme molt formalitzada i unificada, ben allunyada d'una possible desaparició.

Lavors, quins són els riscos que viu el món de les cooperatives i que justifiquen projectes com Barri Cooperatiu? Segons Garcia, hi ha una tendència a l'assimilisme amb els valors socials dominants que acaben desvirtuant la raó de ser de les cooperatives. Per exemple, la voluntat

econòmica que busca el màxim benefici econòmic (pels socis) sense atendre altres objectius com la finalitat social o la formació. També un cert egoisme de grup que renuncia a col·laborar amb altres entitats, o la tecnocràcia que dona lloc a una democràcia purament representativa.

Per tant, si el cooperativisme vol ser una alternativa real, Jordi Garcia defensa que "s'ha d'aprofitar la cultura empresarial del cooperativisme, aprofitar el seu compromís amb la societat, multiplicar la intercooperació fins a crear un mercat social i visibilitzar tota la feina feta i els beneficis que comporta davant la resta de la societat".

Aquesta és la voluntat de Barri Cooperatiu: crear una pràctica associativa que conformi un imaginari que aposti per desenvolupar altres maneres de producció i relació econòmica.

"Tenir cooperatives al barri significa crear ocupació estable al barri", conclou Ivan Miró. Una necessitat urgent en plena crisi econòmica.

PER SABER-NE MÉS

BARRI COOPERATIU:
www.sants.coop
santscooperatiu@gmail.com
Tel.: 932 989 947
APOSTA, ESCOLA DE COOPERATIVISME:
www.aposta.coop
LA CIUTAT INVISIBLE:
www.laciutatinvisible.com
COOPERATIVES DE TREBALL DE CATALUNYA:
www.cooperativest treball.coop
ARA.COOP:
www.aracoop.coop

Nous projectes

Fil a l'Agulla és un nou projecte que, segons una de les seves sòcies, Neus Andreu, se centra a treballar els temes del gènere i la cultura de la pau mitjançant un treball terapèutic i d'acompanyament. Per Andreu, "gràcies a la

creació d'espais de treball com Barri Cooperatiu i amb el suport d'altres iniciatives com Ara.Coop, hem trobat l'impuls, les eines i l'ajuda que ens han permès engegar un projecte d'empresa democràtica i participativa".

Formació, el punt de partida

El desconeixement de les regles del joc de les cooperatives és, segons Verònica Platas, gerent d'Aposta, una de les principals mancances a l'hora d'iniciar un projecte cooperatiu. Des de fa quatre anys, l'escola de cooperativisme Aposta ofereix

cursos de formació centrats en la gestió empresarial, el desenvolupament personal i la promoció de l'emprenedoria col·lectiva per respondre a aquestes necessitats. Amb gairebé 500 accions formatives, han donat servei a més de 7.000 alumnes.

L'APUNT HISTÒRIC

A Sants, les cooperatives han fet història

A inicis del segle passat, el cooperativisme va prendre força als barris obrers i populars com els nostres. Entre l'any 1885 -en què una nova llei d'associacions va permetre constituir societats obreres- i l'any 1939 -en què la victòria del feixisme va esclafar qualsevol expressió de democratització social-, van florir multitud de locals obrers, mutualitats, cooperatives o ateneus. Eren l'expressió, per una banda, del desig de l'emergent classe treballadora d'expressar la seva subjectivitat i, per l'altra, de la necessitat d'establir

mecanismes de solidaritat entre els sectors més explotats del capitalisme industrial durant uns anys en què no existia l'estat del benestar.

Pel que fa al cooperativisme, sobretot es van implantar fórmules vinculades al consum, que permetien una capacitat de compra col·lectiva -i, per tant, més forta- per part dels obrers i l'obtenció d'uns preus més econòmics.

Aquestes experiències de cooperació social -La Formiga Obrera (1885), La Igualtat (1892-1894) o La Nova Obrera de Sants (1903-1912)- teixien una xarxa de

relacions d'ajuda mútua, de solidaritat i de capacitat col·lectiva d'organització que es basaven en una sociabilitat de barri. Com suggereix l'historiador Chris Ealham, constituïen una veritable esfera pública proletària.

Avui, d'aquelles experiències, en queden documents als arxius, records familiars dels que hi van participar i, sobretot, alguns edificis d'aquell patrimoni cooperatiu, com La Lleialtat Santsenca del carrer Olzinelles i la Popular Santsenca del carrer Premià. **LA CIUTAT INVISIBLE**

LLIBRES

Cap a una societat d'iguals

La necessitat de replantejar els ideals republicans

ORIOL CLAVERA

Afortunadament, la història no passa en va i les idees i les aspiracions col·lectives van i vénen en el temps i creen el seu propi efecte de retroalimentació. Es pot dir que és just aquest efecte virtuós el que fa que la memòria històrica de la II República -unida a una curiosa i creixent barreja d'enyorrança i reivindicació protagonitzada per una majoria que, en realitat, no ha viscut cap *república*- s'hagi convertit en un fenomen més aviat recent que necessita ser analitzat sense por de qüestionar les seves debilitats. Això és, en bona part, el que es proposa José Iglesias Fernández en un llibre breu, però intens, titulat *¿República, sí o no? Sobre les societats i les formes de govern: la proposta del municipalisme*.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

El llibre sorgeix en un moment molt oportú, arran de la recent commemoració -el 14 d'abril passat- del 78è aniversari de la proclamació de la II República. Una commemoració que ha estat marcada pel fet que el PCE, com a partit hegemònic d'IU, fes pública la seva desvinculació de la Constitució de 1978 i advoqués per l'obertura d'un procés constituent que fes possible l'adveniment de la Tercera República. El més curiós és que els dirigents *comunistes* no van donar mostres de rubor en les seves declaracions mediàtiques, ja que a ningú no se li escapa que el PCE no només va ser un dels principals protagonistes dels pactes de la transició, sinó que, 30 anys després, no ha donat mostres de dissidència constitucional ni d'animadversió a la figura del rei. Viure per veure.

Tanmateix, *¿República, sí o no?* no tracta d'aquesta qüestió. El text va més enllà de la realitat política immediata i tracta de plantejar un problema d'índole superior que sol obviar-se a causa de la idealització acrítica o apassionada, tant fre-

qüent en els debats sobre la perspectiva republicana. I és que, en el nostre context, es tendeix a entendre la república com a simple rebuig de la monarquia, sense anar més enllà respecte a les alternatives socials i el model de societat que seria desitjable. Per això és més que eloqüent la insistència de l'autor a l'hora d'assenyalar que, per molt vernís republicà que s'adopti, el capitalisme ens ha mostrat a bastament uns dots especials per dominar qualsevol forma de govern, ja sigui dictadura, monarquia i -com no- la república.

Més enllà del parlamentarisme

En aquest sentit, un dels aspectes més destacables del llibre es troba en les puntualitzacions que fa José Iglesias dels dos governs republicans de la nostra història per remarcar el biaix del parlamentarisme burgès que hi va imperar, al marge dels seus assoliments en les llibertats generals o de les seves dificultats contextuals i la seva brevetat temporal.

El qüestionament de la propietat privada i l'aspiració real a una societat d'iguals es presenten, en aquest treball, com els principis irrenunciables de tot projecte

¿República sí o no?

José Iglesias Fernández
Editorial Virus,
Barcelona, 2009
Pàgines: 88

republicà. L'igualitarisme que es defensa no s'assembla gens a les prèdiques liberals de les repúbliques capitalistes, sinó que entronca de soca-rel amb la República dels Iguals que Babeuf defensava com un visionari a la França del segle XVIII. De la mateixa manera que el comunisme que inspira el discurs general del text aviat es deixa identificar amb l'ideal del comunisme llibertari: no en va, l'aposta de futur esbossada per l'autor rau en el municipalisme assembleari. Llàstima que aquesta qüestió gairebé no es desenvolupi en el text i ens deixi amb les ganes de rebre un segon lliurament.

Acte en defensa de la llengua gallega

La comunitat gallega surt al carrer davant l'hostilitat del nou govern popular

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

L'anunci del nou govern del Partit Popular a Galícia de desmantellar els punts bàsics de l'oficialitat del galleg ha provocat reaccions instantànies de rebuig arreu. Un dels punts és Barcelona, on la comunitat gallega ha convocat una concentració, el proper diumenge 17 de maig, a les 12h del migdia, davant l'emblemàtic Centre Galleg de Barcelona, situat a la Rambla.

Segons el *Manifest en defensa de la llengua gallega*, un dels punts que ha despertat més indignació ha estat la construcció

-durant els darrers mesos- d'un discurs oficial i mediàtic que presenta el galleg com una llengua d'imposició. No obstant això, altres dades institucionals mostren una situació inversa. De fet, el Consell d'Europa ja va advertir en un informe contundent que, a Galícia, no es complien els tractats internacionals sobre els drets lingüístics i que no hi havia garanties mínimes a favor d'aquest idioma en sectors com l'ensenyament, els serveis públics o els mitjans de comunicació.

Més informació:
<http://defensemallenguagallega.blogspot.com>

Concentració en defensa de la llengua gallega

Diumenge 17 de maig a les 12h. Rambla, 35-37 - Barcelona

LLIBRES

Biografies mínimes del Convent del Tèxtil

El Convent del Tèxtil - Biografies mínimes

Autor: Gerard Vilardaga Cunill
Edicions Albi - Berga, 2009
Pàgines: 70

Directa Berguedà
bergueda@setmanaridirecta.info

Amb la frase "La construcció històrica està consagrada a la memòria de qui no té nom" de Walter Benjamin, comença el petit llibre de l'autor berguedà Gerard Vilardaga Cunill, *El Convent del Tèxtil - Biografies mínimes*.

El convent de Cal Rosal (Berguedà), un edifici que -des del 1887 fins al 1992- va albergar milers de dones obreres, és l'escenari principal d'aquestes pàgines. Però el llibre també passeja pel conjunt de la colònia, un model social marcat pel paternalisme i el control social. Aquest projecte no pretén ser ni una novel·la ni un llibre històric, sinó la construcció històrica a partir d'algunes de les protago-

nistes que van habitar el convent de Cal Rosal en la seva etapa més activa. Veus femenines d'obreres, alumnes, monges, veïnes... que ompliren de vida l'edifici.

El llibre es construeix en tres parts. Una primera part, on diferents protagonistes es troben, parlen i expliquen les seves vivències. La segona, on l'autor -amb la col·laboració de Roser Vila- fa una síntesi històrica de la Colònia de Cal Rosal. I una tercera part en forma de CD que conté els relats de les dones entrevistades.

El llibre es caracteritza pel caliu i l'emotivitat, la història construïda per qui realment la va viure. L'autor simplement plasma sobre el paper allò que moltes vegades ens passa per alt i retorna la història a qui pertany, una reciprocitat que costa de trobar actualment.

, expressions

Una campanya europea vol evitar la privatització d'Internet

Blackouteurope pretén aturar el conjunt de directives del paquet de telecomunicacions

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Des que va començar el debat per consensuar l'anomenat paquet de telecomunicacions a Europa, diverses organitzacions d'internautes i d'usuàries i usuaris d'arreu del continent s'han organitzat en una campanya per aturar el visticla d'aquesta normativa a l'hemisferi sota el nom de Blackouteurope. El 6 de maig, el Parlament Europeu vota aquest paquet que afecta Internet i, en general, les telecomunicacions. Segons la plataforma, "les noves regles de la UE proposen que els proveïdors de banda ampla tinguin capacitat legal de limitar el nombre de pàgines web que pots veure i de decidir si et permeten utilitzar o no determinats serveis".

Durant el debat previ a la votació que va tenir lloc el dia 5 de maig a Estrasburg, el Parlament Europeu es va mostrar dividit sobre si la nova legislació comunitària del mercat de les telecomunicacions protegeix els drets bàsics dels internautes a l'hora d'accedir a la xarxa i als seus continguts. Alguns parlamentaris han assenyalat que l'ambigüitat del text pot arribar a justificar lleis com la

que tramita França, que sanciona les internautes que descarreguin continguts "protegits" amb una suspensió de la connexió a Internet de fins un any, tot i que han de continuar abonant la quota. Segons Simona Levi, membre de l'assessoria Exgae-organització que forma part de la campanya europea-, aquest és un

dels punts que preocupa més, juntament amb el fet que garantir l'accés global a la xarxa deixi de ser obligatori. "El que planteja el paquet de telecomunicacions és tant greu que han hagut de camuflar-ho amb una certa ambigüitat", matisa Levi.

Des de la campanya Blackouteurope, tenen clar que es produirà una

limitació de l'accés a Internet, disfressada sota les "noves opcions pel consumidor segons les seves necessitats". Per evitar-ho, centenars d'internautes han enviat una carta als europarlamentaris on expressen la seva preocupació pel futur de la xarxa a Europa. Al mateix temps, han pogut consultar

a través de la web de la campanya el vot de cadascun dels europarlamentaris.

Perills d'algunes esmenes del paquet:

1. Filtrat de continguts, aplicacions i serveis (Directiva de Servei Universal, Article 22(3)).
2. La negació d'accés en línia al material protegit per drets d'autor a través d'intents d'enforcement -fins i tot quan l'accés és lícit- mitjançant la cooperació entre proveïdors de xarxes i "els sectors interessats en la promoció del contingut lícit" (Directiva de Servei Universal, Article 33(2a); 20(2b); 21(4a) i Directiva marc Art. 8(4g)).
3. Una amenaça a la privacitat dels usuaris a través de la retenció i el processament de dades personals per "raons de seguretat" (Directiva sobre privacitat i comunicacions electròniques, Art. 6(6a)).

+ INFO

CAMPANYA BLACKOUTEUROPE
blackouteurope.wordpress.com
opennetcoalition@gmail.com

'Compartir dóna gustet' i la cultura de transmissió directa

Jornades de vinculació de la tradició oral al 'peer to peer'

Hi ha paral·lelismes entre la tradició oral i les llicències lliures? Hi ha similituds entre el compartir de tu a tu i el d'usuària a usuària? Les jornades Compartir dóna gustet que se celebraran el dissabte 9 de maig a La Torna -a la Vila de Gràcia- intentaran resoldre enigmes i llançar idees. Tot plegat sense presses ni discursos, amb un bon dinar, música i reflexions diverses, justament per compartir.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Les jornades parteixen del respecte i la recuperació de la tradició. Una tradició entesa més enllà de la simplicitat d'una cançó o d'una moda que s'endinsa en les maneres de relacionar, produir i gestionar la cultura. A partir d'aquí, les diferents activitats programades durant tot el dia indagaran els punts en

comú o de contradicció entre la tradició oral i l'intrèpid món d'Internet i les llicències lliures.

Després del dinar i el vermut programats a la una del migdia com a presentació del projecte, hi haurà una sessió a càrrec de l'EXGAE sobre les darreres novetats i mapes dels controls i les restriccions valorats des de Brussel·les a l'intercanvi quotidià d'arxius. A mitja tarda, serà el torn d'experimentar aquesta mescla de

tradició oral amb el *peer to peer* conjuntament amb els músics Marc Egea i Carles Belda, d'una banda, i l'artista en noves tecnologies Josianito Llorente. Una fórmula que pot funcionar més que la pólvora -i que és igual de perillosa- i que tancarà les jornades amb un debat col·lectiu al voltant dels temes exposats.

Un disc que es fa gran

La primera espurna de *Compartir dóna gustet* la va encendre el músic i creador Marc Sempere amb una idea: gravar un disc de cançons tradicionals en format lliure. De fet, aquest deliri ja gairebé es pot tocar: el veurem el proper juny en format CD i, paral·lelament, des del primer dia, també a Internet amb llicència *copyleft*.

Però la campanya no s'atura aquí. Els membres del projecte ja han anunciat que, a les primeres persones que baixin el disc, se'ls regalarà un vi de producció compartida que lluirà l'etiqueta *Compartir dóna gustet*.

Ahora, el disc compta amb les col·laboracions de Miquel Gil, Pau Riba i el seu fill Lluís Riba, Sílvia Pérez Cruz, Orxata Sound System al complet, l'Ateneu Musical Contestà i el Xiquet del Carme, entre altres músics i creadors.

Els membres del projecte ja han anunciat, però, que el format CD els ha quedat petit per abraçar el conjunt d'espais on vol incidir *Compartir dóna gustet* i, per tant, de moment, l'intercanvi només acaba de començar.

Jornades Compartir dóna gustet

9 de maig - a partir de les 13h.
La Torna - C. Sant Pere Màrtir, 36
Vila de Gràcia
Més informació:
<http://cdg.vingava.cc>

c i e m e n centre internacional escarré per a les | minories | ètniques | les nacions

XX Guardó Nacional del CIEMEN

Atorgat a **Vicent Mauri**, portaveu de la Intersindical Valenciana i membre del Secretariat Nacional del Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV)

Dijous 7 de maig, a les 19.00h, a l'Espai CIEMEN. C/Rocafort, 242 bis. Barcelona. **Acte obert al públic**

PUBLICITAT

CINEMA

Portes obertes per contemplar diverses facetes de l'okupació

El documental 'Clau mestra' de David Andreu recorre diversos espais okupats de Barcelona

Imatges del documental 'Clau mestra'

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

David Andreu signa el migmetratge documental *Clau mestra*, que es basa quasi exclusivament en una de les eines principals del gènere: les declaracions de testimonis vivencials. Només alguns materials d'arxiu matisen aquest predomini d'entrevistes a persones que expliquen les seves vivències a cases okupades d'arreu de Barcelona. Totes elles expliquen les motivacions que les van dur a okupar i, sobretot, el sentit que donen a aquesta pràctica i les activitats que possibilita. Una excepció la conformen les declaracions de dues veïnes de la Barceloneta que, tot i que no són okupes, sí que es mostren afins a la causa. Com a activistes contra el pla urbanístic de l'Ajuntament, van estrènyer lligams amb el casal Miles de Viviendas al llarg de mesos d'una lluita que, en molts aspectes, era coincident.

Retaule de la Barcelona okupa
El film presenta cinc retalls d'una història doblement col·lectiva, de diferents centres socials i de diverses veus que resumeixen les moltes vides que s'han desenvolupat en cadascun dels espais. El procés és tan senzill com l'acabat estètic i els mitjans de producció emprats. Després d'una presentació general on conviuen les futures veus de la pel·lícula, Andreu s'acosta als diferents espais, un a un, mitjançant el muntatge de declaracions d'alguns dels ocupants.

Com indica el seu títol, *Clau mestra* obre les portes de diferents cases -amb l'ànim evident de respondre en positiu als discursos crimina-

litzadors de l'okupació - o ofereix veus properes, de discursos amables i alhora compromesos, que parlen de sumar i no de confrontar. El resultat pot servir com a carta de presentació dels moviments okupes des d'una perspectiva que el pot fer atractiu a un públic ampli. L'aspecte de solució habitacional gratuïta és una entre moltes i es dimensionen les accions que van més enllà de l'habilitació residencial de l'espai, que s'integren dins la vida del barri i tenen impacte a l'exterior de les cases i fora dels cercles dels moviments socials. Són iniciatives com les de La Teixidora, que ofereix tallers contra l'assetjament immobiliari a llogaters d'avanzada edat, als quals s'informa de com respondre a les amenaces dels propietaris del seu habitatge. O de l'esmentada Miles de Viviendas, que va aterrar en un barri angoixat pels plans municipals d'ordenació urbanística i va recolzar les protestes veïnals.

També són evidents les simpaties que pot generar la Cooperativa de Consum Agroecològic i un ravel, que funciona a l'Ateneu Popular de l'Eixample i que ofereix la possibilitat d'accedir a aliments conreats amb respecte vers el medi ambient, a través d'un sistema de producció humà i aliè al lobby de les grans superfícies i distribuïdores. L'alternativa que ofereix l'AP de l'Eixample no és només residencial o cultural, també permet fer activisme actiu i pragmàtic per un menjar ecològic i de proximitat (amb la consegüent reducció de despesa d'energia en transport).

La revista *La Burxa* és una altra alternativa pragmàtica difosa al documental: un mitjà d'informació i comunicació de proximitat, que utilitza un espai okupat entre altres motius per ser econòmicament més viable i que ja ha arribat als deu anys d'existència. Gratuït com el documental *Clau mestra*, que es difon sota llicència Creative Commons.

CINEMA

El cine más bello del mundo

(Vellavisió 1950 - 1978)
Director: Albert Lamorisse

Albert Lamorisse és un dels casos rars de cineastes que es van centrar íntegrament a realitzar cinema juvenil d'autor, artesà i no industrial. *El cine más bello del mundo* és el títol estrany d'una caps que recull gairebé tota la seva producció, incloent tres migmetratges, dos llargmetratges i un documental conclòs pòstumament. Un dels migmetratges presents és la seva obra de referència, una excepcional *El globo rojo* que narra sense necessitat de gaires paraules la bella història d'unió entre un nen i un globus. I també *Crin blanca*, que descriu l'acostament entre un noi i un cavall salvatge, resolent amb un final poètic que suposa tot un model de conclusió: apte per als més joves, però amb contingut afegit per als adults.

L'estil de Lamorisse és peculiar: combina certa ingenuïtat i

narracions un xic arbitràries amb algunes composicions visuals molt acurades. Alguns dels temes i motius explorats són clàssics de l'imaginari infantil i juvenil: contacte amb la natura i els animals i visions romàntiques de la ciència i la tecnologia (com a l'entranyable *Viaje en globo*, malgrat la digressió en la seva fascinació per les imatges aèries). El francès arriba a posar lleument en comú les dues grans tendències del cinema: si Méliès va encarnar el desig de sorprendre i emocionar amb mons meravellosos i màgia i els Lumière, la voluntat documentalista i de retrat de la realitat, Lamorisse està més a prop del primer que dels segons, però decora les seves obres amb imatges filodocumentals i missatges ecològistes que tenen molt a veure amb el món que el va envoltar. I. F.

CINEMA

Las horas del verano

(DeAPlaneta, 2008)
Director i guionista:
Olivier Assayas
Durada: 99 minuts

Una dona ha dedicat la vida a mantenir el llegat del seu oncle pintor. Aprofitant la trobada estiuenca amb els fills, avisa Frédéric sobre la dificultat de mantenir la col·lecció quan ella mori. El reputat Olivier Assayas (*Demonlover*) signa aquesta pel·lícula sobre les coses que s'acaben, un drama familiar amb possible reflexió afegida sobre el

futur de la cultura. Dividida en quadres, la història evoluciona amb bellesa estètica i una extraordinària harmonia interna. En aparença un petit film del francès per recuperar l'ale després de la complicada *Boarding gate*, *Las horas del verano* es revela poc a poc com una obra major que assoleix intensitat emocional des de la contenció. I. F.

CINEMA

La mujer rubia

(Cameo, 2007)
Directora i guionista:
Lucrecia Martel
Durada: 84 minuts

Lucrecia Martel (*La ciénaga*) és una de les joves autores més radicals del panorama argentí. *La mujer rubia* és un *antithriller*, una mirada costumista i laconica a una premissa argumental que podria haver estat tractada com a cinema d'entreteniment: una dona atropella un nen en una carretera apartada; en lloc d'atendre'l, fuig i la situació es conver-

teix en un record vague, confús per la unió d'una commoció física i emocional. El film resulta un retrat descoratjador i enigmàtic (silenciosament caustic?) de les capacitats de l'Argentina benentant per evitar responsabilitats legals. Tot servit amb subtils, gust per l'elisió i un cert manierisme -força personal- en la forma. I. F.

, expressions

Un gegant de l'anarquisme

En la mort de Diego Camacho 'Abel Paz' (1921-2009), historiador, escriptor i militant del moviment llibertari

Enterrament de Diego Camacho, 'Abel Paz'.

Manel Aisa
cultura@setmanaridirecta.info

Com nens, la nostra gran pregunta és: per què? Per què hem nascut? I ja que ho hem fet, quina és la nostra raó de ser? L'anarquisme és el projecte social de més envergadura que s'ha plantejat mai la humanitat, un projecte que conjuga la llibertat individual i la col·lectiva en una societat sense classes socials, on l'esforç del treball de tots els temps és patrimoni social acumulat i, per tant, de tots. La humanitat, en la seva història contemporània, té tres moments estel·lars per la llibertat individual i col·lectiva: la Comuna de París el 1871, Sant Petersburg el 1917 i Barcelona el 1936. Diego Camacho, conegut com *Abel Paz* (1921-2009), va tenir la sort de viure amb intensitat aquest orgasme de llibertat del 36 i, d'aquest moment, en va derivar tota la seva llarga vida.

Nascut a Almeria, de molt jove va deixar les *chumbras* del desert andalús per traslladar-se amb vaixell fins a la barriada del Clot de Barcelona. Aquí va tenir l'oportunitat d'entrar a l'Escola Natural del Sindicat de la Fusta que dirigiria el pedagog anarquista Joan Puig Elias. Després, va entrar a formar part de les joventuts de l'Ateneu Llibertari del Clot, on va formar el grup *Los Quijotes del Ideal* amb els seus inseparables amics de l'època: Llibert Sarrau, Federico Arcos, Germinal Gràcia i, anys més tard, durant la Guerra Civil, l'anarquista argentí Raúl Carballera. Camacho encara era molt jove i no va poder anar al front amb les columnes confederals, però durant el temps de la Guerra Civil va treballar per la revolució i fins i tot va estar en alguna col·lectivitat a les comarques de Ponent.

Després va arribar la desfeta. Al costat dels seus companys, va conèixer els camps de concentració del sud de França i, després, va tornar a entrar clandestinament a l'Estat espanyol a principis dels anys quaranta. La lluita contra el franquisme i per la llibertat sempre van ser les seves prioritats. En dues ocasions va ser detingut per la Brigada Político-Social de Barcelona, que coneixia amb detall els moviments dels grups anarquistes. Després de passar més de deu anys empresonat, es va exiliar a l'Estat francès el 1952. A París, va trobar feina en una impremta i va començar el seu aprenentatge d'historiador a través de la recopilació -durant més

constant a la Revolució espanyola i, amb aquesta actitud, l'ha enfrontat fins a l'últim sospir.

Ortodox de la CNT, Camacho també va desenvolupar una heterodòxia que li va permetre ampliar els seus marges de llibertat i de reflexió sobre les passions de la vida. La seva casa del carrer Verdi de Barcelona era un lloc de trobada de l'anarquisme internacional i sempre estava oberta a tots els companys, tant els qui estaven de pas per Barcelona com aquells que necessitaven refer les seves vides socials. Allà trobaven Diego Camacho per obrir-los la porta i oferir-los un racó de sostre sense esperar res a canvi. La seva generositat era evident, tot i que la seva figura atemporal i la seva actitud moltes vegades sobrepassaven les noves maneres de fer de les joves generacions d'anarquistes. I allà apareixia la seva mala llet, de vegades una miqueta daliniana, que trencava tots els esquemes i cànons ètics de qualsevol racionalisme i sentit comú. Era com si la seva llengua tingués un punxó esmolat per provocar unes reaccions de ràbia i rebel·lia davant la vida que ni els més joves ni els seus companys de generació no sempre entenien.

Ell tenia ben clar contra qui es va fer la transició en aquest país: contra el moviment llibertari

de deu anys- de la informació amb la qual va escriure el seu llibre *Durruti. El proletariado en armas*, actualment traduït a més de tretze llengües i amb diverses edicions.

L'any 1976 va tornar de l'exili, es va instal·lar de nou a Barcelona i va començar a militar al sindicat de la construcció, on va intentar reorganitzar el moviment llibertari. A part de ser un home de la CNT, Diego va ser un dels fundadors del Centre de Documentació Històrica Social i el primer impulsor de la recuperació de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona durant els anys vuitanta. La seva vida és una referència

EL REBOST

I tu... a què jugues?

Joan-Andreu Moll
rebost@setmanaridirecta.info

Totes i tots juguem o, si més no, hem jugat. L'experiència ens diu que també juguen els cadells -i els adults- dels mamífers com gats, llops i esquirois i -si fem cas de les *pel·lis* infantils- també els de les aus i els peixos. El joc i el fet de jugar, deixant de banda el món animal no racional, són comuns a l'espècie humana. Jugar no entén d'ètnies, gènere, formació intel·lectual o posició socioeconòmica. Juguem diferent, és cert, però juguem.

Fa temps que el paper central del joc a la vida dels infants ha despertat l'interès de diferents escoles psicològiques, que hi han dit la seva a través de múltiples interpretacions: des del joc com a evasió dels complexos i materialització dels desigs irrealitzables (Freud), fins al joc com a exercici de les funcions necessàries per la vida adulta (Gross), unit al plaer funcional que produeix (Buhler), o únicament com una activitat útil per descarregar l'excés d'energia (Schiller).

Molts anys abans, Plató havia observat -amb aquella astúcia que només tenen els cínics- que es tractava d'un fenomen cultural de primer ordre: "Amb la pràctica de les normes de convivència es

transmeten els valors de la cultura imperant, de manera que són útils (els jocs) per la implantació i l'estabilitat de les lleis de la ciutat". Plató intueix la importància del joc en l'aprenentatge. I així és, el joc intervé en totes les àrees del desenvolupament dels infants: el motriu, el de les relacions socials, el del llenguatge i la comunicació... A través seu, descobreixen i comprenen el món real, el toquen, el fan seu i hi interactuen. Conqueixen la seva autonomia, tal com fa el gatet que aprèn a caçar llangardaixos.

I els adults...

A la gent adulta ens agrada jugar i també ens serveix per aprendre. Ho saben als departaments de recursos humans d'algunes empreses, que dediquen hores i sous a fer jugar els seus executius. També se'n fan una idea els fabricants de videojocs que inunden el mercat. Però, tot i així, el joc perd pes en relació a altres formes d'oci modern.

El rebost vol obrir una nova secció per redescobrir el joc com a element d'oci popular i a l'abast de tothom, però també com a instrument d'aprenentatge i, per què no, de canvi social. Girem la truita a Plató. En tot cas poden ser un bon antídoto davant la temptació d'engagar la caixa tonta.

Juguem?

Alguns jocs per jugar en colla, després d'un sopar, una nit plujosa.

Jo sóc...(4 persones o més)

Cada participant pensa un personatge (de les tres bessones al mentider del ZP) i l'escriu al front d'un altre jugador (o en un paper de fumar i l'hi enganxa). A cada ronda, cada jugadora pot fer una pregunta per descobrir el personatge que du estampat al front. Només es pot respondre sí o no. Guanya qui descobreix abans el seu personatge.

On s'amaguen? (2 persones o més)

Cada participant pensa una paraula de 8 a 12 lletres -per exemple, *mestissatge*- i, amb les lletres, la resta del grup ha de fer tantes paraules noves com pugui. Cada paraula val 10 punts, si està repetida 5.

La cadena de gestos. (5 persones o més)

És una variant gestual del telèfon. Com a mínim, un participant es queda a la sala i en surten 4. Els que es queden pensen un ofici. Entra una persona i escull algú que li representi l'ofici a través de la mimica. Ella mateixa haurà d'explicar amb gestos el que ha entès al següent participant i, així, successivament. Segurament l'últim acabarà treballant d'una feina ben estranya.

Bum (5 o més persones)

Els participants es numeren amb la signa que els números acabats en 3 i múltiples de 3 s'han de substituir per la paraula *bum*. Ex: un, dos, bum, quatre, cinc, bum... onze, bum, bum... Qui falla paga penya. També podem afegir-hi els múltiples de 5 per fer-ho més difícil.

Recomanem

REUS

Dissabte 9 de maig

INICI DEL TALLER D'AUTODEFENSA PER A DONES DES D'UNA PERSPECTIVA FEMINISTA (NIVELL I)

10-14h. Centre Cívic Ponent. Av. Paisos Catalans, 106.

Els dissabtes 9, 16, 23 i 30 de maig.

La violència contra les dones té una funció molt important en el sistema patriarcal: perpetuar la situació de dominació dels homes sobre les dones. Les discriminacions directes han desaparegut de la legislació, però la violència física, psíquica i sexual es manté i intervé en totes les esferes de la vida de les dones. Les Dones Llibertàries i Acció Social de la CGT de Catalunya, us proposem un taller d'autodefensa des d'una perspectiva feminista. Preu: 40 euros. Preu reduït: 30 euros (afiliades a la CGT o si esteu a l'atur). Professora: Karin Konkle, llicenciada en Estudis de Gènere per la Universitat de Colúmbia i en Medicina Tradicional Xinesa per l'Escola Superior de MTX.

Organitza: Dones Llibertàries

BARCELONA

Del 7 al 17 de maig

FESTES DE LA PRIMAVERA 2009 A SANT ANDREU DE PALOMAR

Dijous 7 Maig. 20h. CSO La Gordissa-

ma. C. Pons i Gallarza, 10. Passi de vídeo *Zona zero (la gran mentida)* i xerrada. **Divendres 8 Maig.** 17h. CSO La Gordissa. Taller de paper reciclat. 20h. Teatre de l'oprimit a càrrec de la Teranyina. **Dissabte 9 Maig.**

11h. Segona ruta per la memòria popular d'andreuenques i andreuencs. Inici a la plaça Orfila. 17:30h. SAT. Neopàtria, 54. Teatre infantil a càrrec de Diables de Sant Andreu. 23h. CSO La Gordissa. Festa per *Barrio*. **Diumenge 10 maig.** 10h. IES Príncep de Viana. Torroella de Montgrí, 6-18. Torneig *futbolero*. 11h. Cercavila pel CAP a les casernes. Inici a la plaça de Can Fabra. 14h. Paella popular als jardins de la Casa Bloc i actuacions. Tarda de teatre al CEIP Pegaso. 19h. CC Els Catalanistes. Ramon Batlle, 2. Concert. 19h. Plaça Comerç. Cinema a la Fresca. Hi haurà una sessió infantil amb narradors en directe i després curtmetratges de la República. Organitza: Assemblea de Festes Alternatives

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 7 de maig

Xerrada i exposició 'Dona, treball i crisi'

20-21h. Ateneu Independentista La Barraqueta. C. Tordera, 34 baixos. Xerrada amb Cristina Carrasco i presentació de l'exposició *Dona i treball*, a càrrec del col·lectiu Justa Revolta. L'exposició restarà a la Barraqueta el mes de maig. Organitza: Endavant- Gràcia

Presentació del llibre

'José Pellicer. El anarquista integro' de Miquel Amorós 19:30h. Local de la FELLA. C. Joaquín Costa, 34. Amb la participació de Just Cases, Rafael Iniesta i l'autor del llibre. Organitzen: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes i Editorial Virus

Divendres 8 de maig
Xerrada de presentació dels camps de treball internacional 19:30h. Espai Vaquerias. C. del Carme, 95. Amb la presència d'exvoluntaris i voluntàries que explicaran la seva experiència. Organitza: Servei Civil Internacional

Dissabte 9 de maig

12 anys trencant la via recta, aixoplugant alternatives corbes 9h. Can Vies. Jocs Florals, 42. Pintada de la façana i dinar.

19h. Cercaquintos. Dimecres 13 de maig, 19:30h. Xerrada sobre les noves reformes legals contra l'okupació amb Jaume Asens. 22h. Sopador d'aniversari i concurs de disfresses.

Diumenge 10 de maig

8a. Botifarrada popular al Poblenou 12h. Plaça Sant Bernat Calvó. Bastoners, exposicions i música. 14h. Botifarrada (hi haurà opció vegetariana). I actuació de Els Gripaus. Organitza: Ateneu Popular Octubre

Dimecres 13 de maig

Urbanisme, arquitectura i feminisme. Desigualtats, exclusions i alternatives 19-21h. Ca la Dona. Casp, 38, principal. Acte per a dones. Organitza: Grup d'Investigació Multiculturalisme i Gènere (UB)

Els centres de menors eduquen?

19:30h. Casa Elizalde. C. València, 302. Amb Esperanza González i Javier Baeza. Organitza: ACAT

BADALONA

Divendres 8 de maig

Festa Major Alternativa i Popular Fins el dimecres 13 de maig. Organitza: Coordinadora Popular de Festes de Maig de Badalona

BERGA

Divendres 8 de maig

Tertúlia amb Bernat Muniesa 20-22h. Ateneu Columna Terra i Llibertat. C del Balç, 4. Sobre crisis, poders i alternatives.

BORDILS

Divendres 8 de maig

Concert amb KOP, Berri Txarrak, At Versaris i DJ. Txus 22h. Pavelló Municipal. Més informació: endavantgirona.blogspot.com/2009/03/8-de-maig-concert-bordils-kop-berri.html

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 9 de maig

Concert pels presos polítics catalans amb Igitai-a, Opció K-95 i KOP 22h. CSO La Forsa. Av. de la Fama, 41. Organitza: Rescat

MATARÓ

Divendres i dissabte 8 i 9 de maig

11è aniversari de la Taverna Atzucac 20-03h. Taverna Atzucac. C. Carreró, 31. 20h. Narració oral amb suport d'imatges. Pica tapes. 00h. Música. Dissabte. 14h. Dinar: 30 euros. Cal fer reserva. 22:30h. Concert. Organitza: Taverna Atzucac, tavernaatzucac@gmail.com

LA BISBAL D'EMPORDÀ

Dilluns 11 de maig

Concert Deskarats + Deal's Gone Bad + The Toasters 20:30 h. Bar Tràmit. Passeig Marimón Asprer, 11. Entrades: 8 euros anticipades i 10 a la taquilla. Organitza: Bar Tràmit

GIRONA

Dissabte 9 de maig

Xerrada col·loqui: 'El sucre, la moneda de l'ALBA: repercussions en l'economia mundial' 17:30h. Centre Cívic Santa Eugènia, Can Ninetes. C. Santa Eugènia, 144. A càrrec de Ricardo Molero Simarro.

LLEIDA

Dissabte 9 de maig

Presentació de 'La Semana Trágica: Barcelona en llamas, la revuelta popular y la Escuela Moderna' 18h. Escoles del Tàrrors (Urgell). Amb l'autora Dolors Marín. Organitza: A les Trinxeres

MANRESA

Divendres 8 de maig

Documental 'Dona i conflicte armat' 20h. CSO La Tremenda. C. Salvador. A càrrec de Dolors Marín. Organitza: CSO La Tremenda.

REUS

Dijous 7 de maig

Presentació de la campanya Reus Viu 20h. Bràvium Teatre. C. Presó, 13.

TARRAGONA

Dimarts 12 de maig

Xerrada del Grup de suport de l'Enric Duran i presentació de la publicació 'Podem' 19:30h. Ateneu Llibertari Alomà. C. Misser Sitges, 9.

Sortim de casa

GIRONA

Dissabte 9 de maig
MANIFESTACIÓ PER L'ABSOLUCIÓ DE NÚRIA PÓRTULAS

18h. a la seu d'ICV

Fins a l'espai de flors de l'assemblea (cul de la lleona).

20h. Inauguració de l'espai de flors de l'assemblea.

Organitza: Assemblea de suport a Núria Pòrtulas

MARTORELL

Dissabte 9 de maig

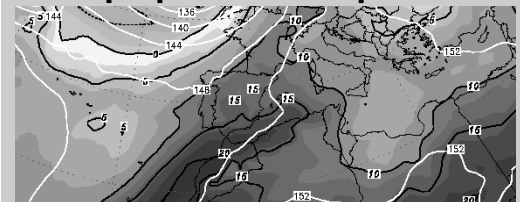
MARXA DE SOLIDARITAT AMB AMADEU CASELLAS I PER LA LLIBERTAT D'ENRIC DURAN

10h. a la Rambla Catalunya

Fins a la presó de Brians.

El temps que ha fet... i que farà

La remuntada dels termòmetres serà espectacular al llarg de la setmana. El mercuri superarà els 30 graus a diversos punts de l'interior i el prelitoral entre divendres i dissabte, amb ambient calitjós i humit. Durant la nit i la matinada refrescarà,

especialment a les comarques litorals, ja que l'aigua del mar encara es troba força freda i això ajuda a retèner els termòmetres avall. Diumenge creixeran els núvols a les comarques de Ponent i dilluns hi cauran ruixats, que arribaran fins a l'interior.

. L'ENTREVISTA

Francesco Trento REALITZADOR DEL DOCUMENTAL 'ZERO: 11/09'

"No van trobar restes dels passatgers del vol 93, però sí el passaport sencer del terrorista"

Escriptor i realitzador, els atemptats de l'11 de setembre de 2001 i les seves incògnites van captar d'immediat l'atenció de l'italià Francesco Trento. Per això, juntament amb Franco Fracassi, ha dirigit el documental 'Zero: 11/09'. Una pel·lícula que, sense pretendre donar respostes, desgrana punt per punt i posa en dubte la versió oficial sobre uns fets que van canviar el curs de la història.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com us va començar a interessar per aquest tema?

En vam començar a parlar potser un any després de l'11-S. Va ser Giulio Chiesa, periodista i eurodiputat, qui es va adonar que, a Itàlia, no es parlava dels forats que presentava la versió oficial sobre els fets. I vam decidir fer una pel·lícula sobre aquests dubtes, la primera pel·lícula, ja que n'hi havia d'altres però per Internet.

I a partir d'aquí comenceu a estirar del fil...

Sí. Vam decidir fer una pel·lícula. La novetat és que no intentem exposar-hi teories alternatives. Per nosaltres és impossible dur a terme una investigació a aquests nivells però, en canvi, sí que teníem la capacitat de poder posar a prova la versió oficial. Per exemple, vam indagar sobre l'atac contra el Pentàgon, que ja d'entrada ens va xocar perquè probablement és l'edifici més protegit del món. Vam anar a veure el forat sobre la façana de l'edifici i aquest no es corresponia amb l'impacte d'un avió Boeing 757. El diàmetre de quatre o cinc metres del forat era massa petit. I no hi havia senyals de les ales i els motors. És la part més resistent de l'avió -feta amb titani- i hagués hagut de deixar una marca.

Què és per vosaltres el més flagrant?

Principalment, la versió oficial es basa en tres elements: dos passaports i una maleta. El primer passaport, d'un dels suposats terroristes, diuen que el van trobar a la zona zero, abans de la caiguda de les torres. Això vol dir que aquest passaport hauria volat fora de l'avió després que aquest impactés i hauria estat trobat per un vianant que l'hauria donat a un policia. Però no hi ha rastre de la persona que duia el passaport, pràcticament intacte, tot i que segurament el devia dur a la jaqueta o als pantalons. L'altre document va ser trobat on se suposa que va caure el vol 93, aquell en què els passatgers haurien evitat l'atemptat. Al lloc on

ELOI DE MATEO

se suposa que va caure l'avió, no hi havia restes humanes ni rastre dels passatgers, però en canvi s'hi va trobar un passaport sencer.

I en tercer lloc?

La prova principal de la versió oficial i la més absurda és la maleta de Mohamed Atta, un dels suposats terroristes. Segons la versió oficial, la nit abans de l'11-S, abans de cometre el martiri i immolar-se per la causa de l'islam, Atta se'n va anar a Portland -tot i que havia d'agafar un avió que sortia de Boston- i va passar la nit a un Showgirl bevent vodka i esnifant cocaïna. Després d'això, va agafar un vol per anar a Boston, un avió que arribava una hora abans de la sortida de l'aparell que havia de segrestar. Per un capritx, Atta es va arriscar a perdre's el moment més important de la seva vida. A més, també a causa d'aquests horaris ajustats, la versió oficial diu que la maleta d'Atta no va poder embarcar i va quedar a terra, on va ser localitzada pels investigadors. Dins la maleta, hi van trobar el testament d'Atta, que explicava què volia que es fes amb el seu cos després del sacrifici. Una cosa estranya si tenim en compte que el seu cos es va carbonitzar i que la seva maleta, si tot hagués anat correctament, tampoc. A part d'això, hi van trobar una prova ridícula que sembla posada allà expressament: un manual de vol per Boeing 757. Si Atta hagués tingut necessitat de portar un manual de vol, per absurd que resultés, l'hauria dut amb ell a la cabina, no a la maleta. Finalment, sempre dins d'aquesta maleta màgica, hi havia la llista dels dinou terroristes que l'FBI va publicar dos dies després de l'11-S.

Atta havia fet algun curs de pilot?

Sí. S'havia inscrit a una escola de vol, però el problema era la seva capacitat de pilotatge, igual que els altres. Per exemple, de Hani Hanjour, el segrestador que hauria fet aquella maniobra difícilíssima sobre el Pentàgon amb un gir a gran velocitat i pilotant a sis metres del terra, el seu instructor diu que no era capaç de fer volar un monomotor fos capaç de pilotar un Boeing 757 i ens va dir que era impossible. De fet, ens va explicar que, quan ell va passar del 737 al 757 -ambdós Boeings- havia necessitat un temps per entendre els comandaments.

Què més?

A més, hi ha l'enorme fracàs de la defensa aèria nord-americana. Un país que pràcticament no té tropes a la frontera perquè es defensa gairebé exclusivament a través de la defensa aèria veu segrestar quatre avions un darrere l'altre i no aconsegueix interceptar-ne ni un. El protocol diu que, en cas d'emergència, si un vol es desvia de la seva ruta o perd el contacte amb la torre, els caça l'intercepten, analitzen el problema i si es nega a aterrar, el tomben. En el cas de l'11-S, això no es va aconseguir amb cap dels avions. Un pensa que, en aquest cas, els responsables de la defensa haurien estat castigats, expulsats de l'exèrcit amb deshonra. Doncs no, tots els responsables es mantenen als seus llocs, una cosa sospitosa si veraderament s'hagués produït aquest fiasco. A Pearl Harbour, tots els responsables van ser castigats.

Ha estat complicat el procés. Heu rebut pressions o amenaces?

No. Esperàvem més problemes. Vam quedar sorpresos de la quantitat de persones que volien parlar amb nosaltres als EUA. Hem rebut, per exemple, el suport de l'Associació de familiars de les víctimes, és a dir, de les persones més colpejades. A més, tenim molts testimonis, fins i tot directes. Per exemple, vam entrevistar William Rodríguez, un dels guardians de les torres, medalla d'or al mèrit perquè va salvar molta gent aquell dia. Però va anar a testimoniar a la comissió de l'11-S i la seva declaració va ser totalment ignorada. Va explicar que havia sentit una explosió al soterrani de la torre abans del primer avió i que havia vist gent sortir d'allà amb cremades per tot el cos. Però no es va cridar a testificar cap d'aquests testimonis.

T'han acusat de paranoic?

És un clàssic. No sé ben bé què respondre. Nosaltres no som maníacs del complot, només hem donat continuïtat a les preguntes. A mi em sembla que la teoria de la conspiració -molt més ridícula- és creure que dinou segrestadors sense cap experiència real per pilotar un Boeing, que no parlaven bé l'anglès i que realment no eren fonamentalistes islàmics, seguint ordres d'algué que està en una gruta afganesa amb diàlisi, van aconseguir segrestar quatre avions civils nord-americans, pilotar-los sense l'ajuda de la torre de control, fer-los passar inadvertits entre la defensa aèria més gran i potent del món i complir el 75% del seu objectiu, durant l'emergència nacional més gran que han viscut els EUA.

. LA COLUMNNA

Objectivitat

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Ser o no ser objectiu, aquesta no és la qüestió. O sí. O no. O depèn de com t'ho miris, o si t'ho pots permetre. I rebulant més el clau, depenent de la posició en què et situes davant el fet en qüestió. Objectivitat i subjectivitat és un d'aquells debats que tothom s'ha de plantejar alguna vegada, si és que en té ganes i sent la molestia. A nivell general, em malfio dels que van d'objectius, independents i lliurepensadors -uf, aquests són els pitjors-, tot i que penso que no per ser conscient de la subjectivitat es renuncia a una voluntat de destriar el gra de la palla, d'anar una mica més enllà tenint en compte les pròpies limitacions. De fet, prefereixo els que van de cara, proclamant-se subjectius i amb voluntat d'intervenció política a partir de paràmetres ideològics i estratègics.

'Cataluña-Espanya', un exemple de com la directora ens vol entabanar amb un documental oportunista, promocionat com 'La pelota vasca' en versió nostrada

sempre que no confonguin descaradament una cosa amb l'altra. És a dir, que no venguin gat per llebre, perquè no cal. Tot això m'ha vingut al cap després de veure la pel·lícula *Cataluña-Espanya*, un exemple de com la directora ens vol entabanar amb un documental oportunista, promocionat com *La pelota vasca*, però en versió nostrada. Ni de conya i ni de tros, ja ens agradaria. Amb la coartada del pluralisme d'opinions contraposades -això hauria de ser-ne condició i no coartada- se'ns mostra un discurs barroerament dirigit, maniqueu, de bons i dolents, de víctimes i botxins. Que estem sotmesos a l'Estat espanyol ja ho sabíem... però hi ha alguna cosa més? I a banda del malèfic Madrid, no tenen cap responsabilitat les elits pròpies? I donat que el diagnòstic està clar, com ens ho farem per avançar? El problema no és el missatge, que comparteixo, sinó l'aparença de tractament neutre, quan no és més que un pamflet nacional revestit d'una objectivitat impossible. Sort n'hi ha, de les intervencions de Rubert de Ventós, en aquest cas un exemple d'argumentació clara, contundent, imaginativa i sense pèls a la llengua. De subjectivitat desacomplexada, que és el present.